

Büyük Türkiye Projesi gerici bir projedir!

sayfa 4-5

Gerçek

Nâzım Hikmet'in ölümünün
50. yıldönümü

Ekim Devrimi'nin
dünyaya armağanı

sayfa 10

Haziran 2013 / Sayı: 44

www.gercekgazetesi.net

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır.

iletisim@gercekgazetesi.net

Fiyatı: 1 TL

Sendikalar göreve, genel greve!

Halk AKP'nin eli sopalı rejimi- ne karşı isyan etti. Bu isyanı gazla boğamayan, copla bastıramayan başbakan, yine tutturdu bir çoğunluk edebiyatı gidiyor. Çoğunluğun azınlığa tahakkümüne karşıymış ama azınlığın da çoğunluğa tahakküm etmesini kabul edemezmiş. Tek dayanağı var seçimlerde aldığı oy oranları.

AKP, seçimleri iki yıl geçmişken hâlâ çoğunluk olduğunu iddia ededursun. Esas sorun, AKP'nin ve Erdoğan'ın hangi kesimlerin çıkarlarını yansıtan politikalar izlediğidir. AKP'nin politikaları, bir avuç sermayedarın çıkarlarını işçi ve emekçi çoğunluğa karşı koruyan politikalar- dır. Eğitim ve sağlıkta özelleştirme- yi arttıran, kentleri rant temelinde dönüştüren, işçi ve emekçi çoğunluğun barış talebine karşı dış politikasını sermayenin petrol hevesine göre ve emperyalizmin icazetiyle belirleyen, makarna, kömür dağıtan ama ekmeğe mücadelesini sendikal yasaklarla bastıran, 8 saatlik iş gününden sigortalı çalışmaya kadar kazanılmış hakları için bile işçilere bedel ödettiler, köylünün isteklerine göre değil uluslararası tekel- lerin taleplerine göre tarım politikası izleyen, özette bir avuç sömürücü azınlığın çıkarlarını büyük emekçi çoğunluğa karşı savunan AKP'nin kendisidir.

Dolayısıyla bir avuç sömürücü azınlığın temsilcisi AKP iktidarına karşı yükselen isyan kime oy vermiş olursa olsun, tüm ezilen halkın üzerindeki ölü toprağını atmıştır. Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak!

Bunu bilen ve gören Erdoğan ise Gezi Parkı isyanını bir hayat tarzı çelişkisi gibi göstermek, yaşananları burjuvazinin Batıcı-laik kanadının sorumluluğu imiş gibi sunarak halk isyanını yalıtırmak, altından kayan emekçi tabanını tutmak istemektedir. Erdoğan bu sebeple sadece "yaktılar, yıktılar" diyerek isyanı karalayan iftiralar atmamakla kalmıyor, aynı zamanda üniversitelerinin kampüsleri yapılmış katledilen ormanları gündeme getirerek, Koç ve Sabancı'ya çatıyor. ABD'yi eleştiriyor, Avrupa'ya çatıyor. Faiz lobisinden şikâyet ediyor.

Oysa kendisi, izlediği politikalarla, bugün sözde çatıldığı güçlerin temsilciliğini ve savunuculuğunu yapmıştır. İkiyüzlülük yapmaktadır.

Biz ise işçi sınıfı devrimcileri

olarak her zaman gerçekleri söyledik, söylemeye de devam ediyoruz. Erdoğan ABD'yi eleştiriyor ama sadece Wall Street eylemlerindeki polis baskısını gündeme getiriyor. Biz, ABD'nin işkencehanesi Guantanamo'nun kapatılması, Ortadoğu'dan ilelebet defolmaları, ülkemizde ise İncirlik üssünün kapatılması, NATO'dan çıkılması, füze kalkanının kaldırılması için mücadele ediyoruz.

O AB'ye sitem ediyor, biz ise AB'ye hayır diyoruz. Erdoğan, faiz lobisinden bahsediyor, uçan paralar- dan dolayı spekülâtlere kızıyor. Biz, demokrasi üzerindeki borsa hegemonyasına hayır diyoruz. Esas siz borsa düşecek, dolar çıkacak diyerek haklı mücadelemize şantaj yapıyorsunuz. Borsa kapatılsın! Bankalar kamulaştırılsın! Dış ticarette devlet tekele!

Nihayet Erdoğan laik Müslüman ayrımını kışkırtarak, farklı hayat tarz ve görüşlerini bir tarafta TUSİAD'ın ve Batının diğer taraf- ta MÜSİAD'ın, TUSKON'un ve kendisinin arkasında dizmek istiyor. Sıkıştığı yerden böyle kurtulmaya çalışıyor.

Halk isyanı bu gerçekleri görmelidir. İsyanın polis gaddarlığının sorumluları görevden alınana ve Taksim üzerine planlar terk edilene kadar sürmesi gerektiği açıktır. Bununla birlikte mücadele AKP'nin çıkarlarını temsil ettiği azınlığa karşı işçi ve emekçilerin çoğunluğunu kapsayacak bir perspektifle sürmelidir. ABD'si, AB'si, Koç'u, Boyner'i gölge etmesin başka ihsan itemez, Bize, grev hakkı önce yasayla sonra polis terörüyle ve resmi grev kısırlıklarla elinden alınmaya çalışılan THY işçisi ile Cumartesi tatil yapmak için isyan eden nakış işçisi, elindeki tek kazanım olan iş güven- cesine saldıran kamu emekçisi ile hükümet güdümlü sendikacılar tarafından ihanete uğrayan ama sendika seçme hakkı için kelle koltukta mü- cadeleye atılan metal işçileri, bize beyaz yakalı çapulcular ile varoşla- rın yeter artık diyen gençliği gerek.

O zaman AKP'nin sözde çoğunlu- ğu un ufak olacak, birleşen emek- çiler halkın yani yüzde 99'un önünde hiçbir güç duramayacaktır. Haydi işçiler ve emekçiler Taksim'e! Sendikalar göreve genel greve!

Gerçek

Sahte çoğunluğun karşısına yüzde 99'la çıkalım!

sayfa 6-7

Sermaye
büyük
taarruza
hazırlanıyor

3

Barış ve siyasi
çözüm için adres
CHP'nin solu
değil, işçi sınıfıdır

8

Enternasyonalist
bir kıvılcım:
Avrupa
Konferansı

11

Leyla Edip

Ulusal çıkar: Sınıf mücadelesinin prangası

İzmir'in Menderes ilçesine bağlı Efemçukuru köyü, yıllardır dünyaca ünlü üzümü ile değil siyanürlü altın madenciliğine karşı mücadelesiyle gündemde. Kanadalı Eldorado Gold'un Türkiye şirketi Tüprag Madencilik, İzmir'in içme ve kullanma suyu havzasında bulunan bölgede 35 ton altın rezervi belirledi ve yaklaşık 800 dönümlük araziye talip oldu. Tüprag, toprakların yüzde 60'ını köylülere satın almayı başardı. Kalan kısım için geçen yıl Enerji Bakanlığı'na arazinin kamulaştırılması için başvurdu. Topraklarını satmak istemeyen Efemçukuru köylüleri, şirketin işletmek istediği madenin önündeki en ciddi engellerden biriydi. Bakanlar Kurulu bu engelin aşılabilmesi için yasaya göre ancak savaş, seferberlik ve afet durumunda işletilmesi gereken acele kamulaştırma kararı aldı. Hem de "kamu yararı var" diyerek.

Efemçukuru İzmir'in arseniksiz tek su havzası. Dolayısıyla bu bölgede olacaklar bütün İzmir ve çevresini doğrudan etkileyecek. Maden işletmesine karşı yıllardır süren davalar sırasında "maden işletmesinin ağır metal kirliliği yaratacağı, böylelikle bölgenin yeraltı ve yerüstü su kaynaklarının kirleneceği, yörenin bitki ve orman örtüsünün zarar göreceği, bölgede uygulanan ekolojik tarımın sona ereceği, kısaca ekolojik ve toplumsal yıkıma yol açacağı" rapor edildi. Deneme izni de mahkemece iptal edildi. Buna rağmen maden, 2011 Haziran ayından bu yana faaliyetini İl Özel İdaresi izniyle kapasitesini de artırarak sürdürüyor.

Yıllardır süren bu mücadele sol/sosyalist basında da yer buluyor elbet. Bunların bir kısmı, örneğin *Evrensel Gazetesi*, konuyu ya "yalnız Efe'nin yurdu can çekiyor" başlığıyla ya da köylülerin ağzından "gavura hizmetkar olmayacağız" diyerek ve şirketin yabancı sermayeli olmasını ön plana çıkararak veriyor. Topraklarını "gavurun şirketine satmayan" tek köylünün üzerinden "işgal karşıtlığıyla" bağlantı kuruyor. Bunun adına da anti-empyralist mücadele diyor. "Yalnız Efe" Ömer Seyfettin'in bir hikayesi. İşgale değil köyündeki zalim bir ağaya karşı silah kuşanıp dağa çıkan bir kadının hikayesi. Yani sınıfsal bir duruş söz konusu. Buna rağmen ulusalcılıktan muzdarip *Evrensel* için en önemli mesele şirketin yabancı sermayeli olması. Köylüleri "efeler gibi, topraklarını işgale gelen yabancılara direnmeye" çağırıyor.

Ulusalcı bakışın bir diğer örneğini *Sol Gazetesi*'nde de görüyoruz. *Sol* da bu konudaki haberlerini "dışarıdan altın almak, kendi madenlerimizi yabancılara peşkeş çekmek" temasıyla veriyor. *Sol*'a göre yabancı şirketler kendi ülkelerinde koruma alanlarında böyle faaliyetler yapamazken Türkiye'de izin veriliyor. Halbuki Eldorado Gold, 1989 yılında şirket merkezinin bulunduğu Kanada'da işlettiği Rabbit Lake madeni nedeniyle bölgeyi, su kaynaklarına 2 milyon litre radyoaktif madde karıştırarak yoğun bir radyasyon alanına döndürmüştü. Aynı mezarlığı şimdi bir yandan Yunanistan'ın kuzeyindeki 300 yıllık ormanlarıyla ünlü Halkidiki'de, diğer yandan ulusalcı solun "Yunan işgaline teslim olmayan köy" temasıyla haber yaptığı Efemçukuru'nda kazmaya çalışıyor. Yani, bu şirket diğer uluslararası şirketler gibi pek çok ülkenin işçisinin baş belası!

Uluslararası sermayenin saldırılarına karşısında ulusalcı solun tepkisi ulus devletinin işçi sınıfı ve emekçiler tarafından savunulması noktasına varıyor. "Yabancı sermayeden korunması" önerilen devletin sınıf karakteri ve bu devletin kimin olacağı ise sorgulanmıyor. Bu kavrayış için aslanan, dış tehditlere karşı yurt savunması. Bunun mantığı sonucu ise yurdun sahiplenilmesinde burjuvaziyle ittifak yapılabileceğidir. İşçi sınıfının söz konusu ittifaktan ağır yaralı olarak çıkacağı ve kendisini yeni ölümcül darbelere mahkum edeceği bellidir. Oysa hedeflenen bir işçi-emekçi iktidarı ise, işçi sınıfının kendisini ulusal devletin sahiplenilmesiyle sınırlaması, tam anlamıyla gerici bir nitelik taşır. Üretici güçlerin gelişmesinin ulusal sınırlar dışına taşıdığı empyralist kapitalizm aşamasında, sermayenin uluslararasılaşmasına karşı mücadele ancak enternasyonalist bir çizgide verilebilir. Bu politika Yunanistan'da, Türkiye'de veya dünyanın herhangi bir ülkesinde sömürülen sınıfların düşmanının aynı olduğu, bütünsel çıkarları gereği proleter enternasyonalizmi ve onun dünya partisinin bayrağı altında birleşmeleri gerektiğini kavramakla mümkündür. Aksi, işçi sınıfının ulusal temelde bölünmesi ve empyralist kapitalizm karşısında zayıf düşmesi anlamına gelecektir.

DIP bildirisi: Reyhanlı'da hükümet suçüstü yakalanmıştır! Davutoğlu ve Güler görevden alınmalıdır! Reyhanlı hakkındaki bütün belgeleri açıklayın! Hakikati ortaya çıkartan erleri serbest bırakın!

Reyhanlı olayı, AKP hükümeti açısından kolay kolay altından kalkamayacak bir nitelik kazanmıştır. RedHack'in internette yayınladığı jandarma istihbarat belgeleri iki şeyi açıklıkla ortaya koyuyor. Birincisi, Reyhanlı saldırısının failinin, hükümetin uzun süredir faaliyetlerine kol kanat verdiği köktendinci Nusret Cephesi olması ihtimalidir. Şayet durum bu ise, Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu yılanı beslemiş, o da dönmüş Reyhanlı halkını vurmuştur. Ahmet Davutoğlu derhal görevden alınmalıdır! İkincisi, ikiz patlamaların üzerinden saatler geçmişken İçişleri Bakanı Muammer Güler bu olayın failinin Suriye istihbaratına bağlı olarak çalışan "Marksist" bir örgüt olduğunu ileri sürmüştür. Şimdi ortaya çıkan belgeler Güler'in yalan söylediğini ortaya koyuyor. Halka yalan söyleyen, sözde güvenlikten sorumlu bir bakan büyük tehliktedir. Muammer Güler derhal görevden alınmalıdır!

RedHack'in yayınladığı belgelerden Jandarma İstihbarat Daire Başkanlığı'na ait olan birinde şöyle deniliyor: "25 Nisan 2013'te alınan (Suriye ülkesi Rakka şehrinde El Nusra Cephesi'nde faaliyet gösteren şahıslarca 23 Nisan 2013'te Mazda 323, KIA Rio ve markası ve modeli tespit edilemeyen bir araçla birlikte toplam 3 araca bomba düzeneği yerleştirildiği, bu araçlarla ülkemize yönelik bir saldırıda kullanılacağı) konulu bilgi notunda geçen eylem planlamasıyla paralellik arz ettiği değerlendirilerek birlikte son gelişmeler ışığında olayın sınır bölgelerimize ve dolayısıyla ülkemize yönelebileceği bilgisi ilgi (B) ile bildirilmiştir."

Devlet kendi istihbaratını ayaklar altında çiğnemeyecekse, bu belgenin saldırının Nusret Cephesi'nin işi olmasını ihtimal alanına soktuğunu kabul etmek zorundadır. Belgenin doğru olduğu AKP ve hükümet yetkililerince kabul edildi. Üstelik, ikiz patlamalardan sonra bombaların Rakka şehrinde yüklenmiş olabileceği zaten konuşulmuştu! Bu uyarının varlığına rağmen İçişleri Bakanı'nın ikiz patlamaların hemen ardından "elimizde deliller var" diyerek "Acilciler" diye anılan örgütü sorumlu göstermesi, halkın gözünün içine baka baka yalan söylemektir. Jandarma İstihbarat'ın belgesi elbette

sorumlunun El Nusra olduğunun delili değildir. Ama içişleri bakanının sorumluluğu başka bir örgüte atmasının yalancılık olduğunun gerçekten delilidir. Üstelik, Güler suçunda ısrar ediyor. RedHack belgesi için "belgelerin Reyhanlı ile ilgisi yok" demiştir. Bunu söyleyebilmesi için Jandarma İstihbarat'ın belgesinde sözü edilen bomba yüklü üç aracın nereye gittiğini biliyor olması gerekir. İçişleri bakanı ya bu araçların nereye gittiğini açıklamalıdır ya da ilk günkü açıklamasına temel olan belgeleri. Muammer Güler İçişleri Bakanı koltuğunu bir gün daha fazla işgal etmemelidir.

Nusret Cephesi, hakkında El Kaide ile ilişki içinde olduğu konusunda bazı yorumlar ileri sürülmüş olan, ABD ve müttefikleri tarafından "terör örgütü" olarak sınıflandırılan bir örgüttür. Geçmişte AKP hükümeti ABD ve ortaklarının bu yaklaşımını benimsememişti. Kevgire dönmüş Türkiye-Suriye sınırının Nusret Cephesi için Türkiye'yi bir tampon bölge haline getirmiş olması ihtimali son derecede yüksektir. Başka bir şekilde söylenecek olursa, özellikle Hatay ili sakinleri için günlük bir görüntü hâline gelmiş, İslamcı kılıkta, eli silahlı militan tipinin bir kaynağı çok büyük ihtimalle Nusret Cephesi'nin çetecileridir. Şimdi hangi gelişme El Nusra'yı hükümeti sarsmaya ya da sıkıştırmaya teşvik etti, bilinmez. Bir ihtimal şudur: Erdoğan'ın Beyaz saray çıkışında Türkiye'nin artık Nusret Cephesi'ni himaye etmeyeceği anlamına gelen açıklama, bu karar Erdoğan ABD'ye gitmeden alınmış olacağına göre, Nusret Cephesi'nin bilgisine ulaşmış olabilir. İkiz bombalama buna karşı bir uyarı olarak yapılmış olabilir. Yılanı besleyerek, sınırları kevgire çevirerek, Suriye'ye sınırı olan illerin güvenliğini hiçe sayarak Ahmet Davutoğlu'nun dış politikası bu saldırının yapılmasının başlıca sorumlusu olmuştur. Davutoğlu, Reyhanlı'da yitirdiğimiz canlardan başkalarına da mal olmadan görevden alınmalıdır!

Reyhanlı bombaları, Suriye'nin iç savaşının dehşetinden kaçmaktan başka kusuru olmayan suçsuz mülteci ailelerin hedef tahtasına konulması için kullanılmamalıdır. Mültecilerin korunması, savaş hukukunun en anlamlı kazanımların-

dan biridir. Çaresiz aileleri Nusret Cephesi ile, Müslüman Kardeşler ile, Özgür Suriye Ordusu ile aynı kefeye koymamalı, Suriyeli kardeşlerimizi bağrımıza basmalıyız.

Son iki hafta içinde AKP hükümetinin Suriye politikasının ipliği pazara çıkmıştır. ABD seyahatinden önce savaş naraları atan Tayyip Erdoğan Beyaz Saray'daki görüşmelerden sonra birden güvercin kesilmiş, Moskova'ya gitmeye, yani askeri değil daha önce ipe un sermek olarak nitelediği diplomatik çözüme omuz vermeye karar vermiştir. Başbakanın Washington'da aynı zamanda ilk defa Suriye'de "bütün azınlıkların güvenliklerinin temin edilmesi" ve "Suriye'nin terör örgütlerinin faaliyet sahası olmasının engellenmesi" konularını ilk kez Türkiye'nin öncelikleri arasında sayması da daha önceki çizgisinin nasıl bozguna uğramış olduğunu resmidir. İşçi sınıfı güçlerinin ve solun Erdoğan'ın Ortadoğu ve ötesinde sürdürdüğü maceracı yayılma politikasına toptan karşı çıkmasının tam zamanıdır.

Tayyip Erdoğan'ın dış politikasının ulaştığı bu nokta, Kürt dostlarımızı da bir kez daha düşünmeye itmeli. Reyhanlı, hükümetin başlattığı ve çözüm süreci olarak andığı politik yönelişin aslında çok daha büyük savaşlara yol açacak bir politika olduğunun bir habercisidir. Türkiye Ortadoğu kovanına çubuk sokarsa alacağı cevap budur. İleride yaşanabilecek şeyler karşısında Reyhanlı'nın korkunçluğu silikleşecektir. Kürt gençlerini bu tür maceralarda Türkiye'nin büyümesi ve bölgesinde hâkimiyet kurması uğruna harcamak "âkil" bir yol değildir.

Erdoğan örümceklenmiş Körfez şeyhlikleriyle birlikte Ortadoğu'da bir mezhep savaşına çıktı. Mezhep savaşını sınıf savaşına çevirmeliyiz. Ancak bu sınıf mücadelesi başarıya kavuştuğu ölçüde Ortadoğu'nun başına bela illetlere bütün halkların çıkarına uygun çözümler bulunacaktır. Nihai çözüm, Türkü, Kürdü, Arabı, Farsı ile bütün halkların özgürce ve kardeşçe bir araya geleceği bir Ortadoğu Sosyalist Federasyonu'dur.

26 Mayıs 2013

Devrimci İşçi Partisi (DİP)
Merkez Komitesi

Sermaye büyük taarruza hazırlanıyor

AKP hükümeti, iş mahkemelerinin “daha hızlı ve masrafsız çalışmasını sağlama” bahanesiyle hazırladığı yeni yasa tasarısıyla işçilerin mahkemelerde hak aramasını engellemeye çalışıyor.

Taslağa göre, iş mahkemelerinin yaptığı pek çok iş, “İş ve Sosyal Güvenlik Uyuşmazlıkları Hakem Heyeti”ne havale ediliyor. Böylece özellikle işten atmaların iş mahkemelerinde değil hakem heyetinde görüşülmesi planlanıyor. Yani, işe iade hakkı ve sosyal güvenlik alanındaki uyuşmazlıkların hukuki çözümü yargı aracılığıyla değil hakem heyeti aracılığıyla olacak. Plana göre, heyetteki asil üyeler mülki amir (vali veya kaymakam) tarafından Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı uzmanları arasından seçilen dört ve baro tarafından gönderilecek bir üyeden oluşacak. Fakat hükümet sadece sosyal güvenlik uyuşmazlıklarını değil daha geniş çerçevedeki pek çok uyuşmazlığı hakem heyetlerine havale etmek istediğinden heyet “İşçi Hakları Hakem Heyeti” olarak da kurulabilecek. Heyetlere, işçilerin avukatlarının ya da sendika temsilcilerinin girip girmeyeceği ise henüz belli değil.

Üstelik, taslağa göre sosyal güvenlik hukukundan kaynaklı uyuşmazlıkların davaya dönüşmeden SGK’ya gitmesi sağlanacak ve bu amaçla SGK il müdürlükleri bünyesinde beş kişiden oluşan “Hizmet Tespiti Komisyonu” kurulacak. Dolayısıyla işçilerin çalış-

tıkları süreleri saptamak için istedikleri hizmet tespitini de mahkemeler yerine SGK yapacak. İşçiler, sosyal güvenlik uyuşmazlıklarıyla ilgili dava açmadan ya da hakem heyetlerine başvurmadan önce bir de SGK’ya müracaat etmek zorunda kalacak. Amaç belli: süreç uzasın, süreler kaçınsın, işçiler hak ararken iyice yılsın!

Adalet Bakanlığı ve Çalışma Bakanlığı’nın birlikte hazırladığı taslak çalışması “iş mahkemelerinde görülen iş ve sosyal güvenlik hukukundan kaynaklı uyuşmazlıkların daha kısa sürede ve daha az masrafla çözümlenmesi” gerekçesiyle başlatılmıştı. Oysa yeni Hukuk Muhakemeleri Kanunu’ndan sonra açılan dava sayısı önemli ölçüde azaldı. Çünkü işçiler dava açmak için ciddi masraf yapmak zorunda kalıyorlar. Ayrıca, az ya da çok bu davaların sebebi işçiler değil patronlardır. Patronlar gözünü bile kırpmadan işten atmalara devam ettikçe elbette davalar açılacaktır. Hükümetin istediği de işten atmaları patronlar için kolaylaştırmak,

işçilerin hali hazırda kazanılmış hakları için mahkemelere başvurmasını engellemektir.

Son yıllarda meclisten geçirilen torba yasalar ile 6356 sayılı Sendikalar ve Toplu İş Sözleşmesi Kanunu göz önüne alındığında hükümetin, neo-liberal politikalar ve Ulusal İstihdam Stratejisi Belgesi’nin hedefleri doğrultusunda hareket ettiği açıktır. Güvencesiz ve esnek çalışmayı programatik olarak kabul eden AKP hükümeti ve temsil ettiği patronlar kulübü, işçi sınıfına karşı giriştikleri bu saldırıları bir büyük taarruza çevirmeyi amaçlamakta, bu taarruz karşısında işçi sınıfını her türlü mücadele ve örgütlenme aracından, hukuki yolla hak aramaktan men etmek istemektedir. Çünkü hakim sınıf ve partilerinin, büyük bir ekonomik krizle karşı karşıya oldukları bu dönemde işçilerin en küçük hak talebine bile tahammülleri kalmamıştır.

Mustafa Kemal Coşkun

Sınıf mücadelesi nedir?

Genel olarak Türkiye’de ve dünyada olan biteni sınıf mücadeleleri çerçevesinde anlayabileceğimizi ve hatta böyle bakmamız gerektiğini düşünürüm. Bu tür bir yaklaşımın, olan biteni merkez-çevre, güçlü devlet-zayıf sivil toplum vb. türden karşıtlıklarla açıklamaya çalışanlara karşı da önemli olduğunu da belirtmek gerek. Buna benzer bir konuda söyleşi yapmak için çağrıldığım, sosyalist bir grup tarafından düzenlenmiş olan bir panelde, bu ve benzeri noktalara vurgu yaptıktan sonra, dinleyicilerin birinden biraz da eleştiri içeren bir soru geldi. Söylediği basitçe şuydu: “sınıf mücadeleleri deyip duruyorsunuz, Türkiye’de AKP tarafından çıkarılan bir sürü yasa var, fakat işçi sınıfının ve sendikaların hiçbir şey yaptığı yok, hani nerede sınıf mücadelesi?” diye sormuştu.

İnsan, kendisine sosyalist diyen birinden böyle bir soru gelmesine şaşırıyor elbette. Ancak çoğu sosyalistte görülen sınıf mücadelesine ilişkin bu tutum başlı başına bir hatadır. Zira böyle düşünen biri, sınıf mücadelesini kafasında sanki burjuvazi ve işçi sınıfı büyük bir meydana karşı karşıya gelecekler ve kozlarını paylaşıp paylaşmayacakları gibi tasarlıyor olmalı herhalde. Durum bu olunca Türkiye’de sınıf mücadeleleri gibi bir şeyin olmadığı, dolayısıyla olan biteni sınıf mücadeleleri çerçevesinde anlayamayacağımız gibi bir sonuç çıkıyor ortaya. Meseleye böyle yaklaşan birinin, ülkedeki siyasal ortam da göz önüne alındığında ya ulusalcı-sol, olmadı sol-liberal cephelere savrulması da pek olası.

Buna hata dememin üç nedeni var. Birincisi, sınıf mücadelelerinin tek başına işçi sınıfının burjuvaziye karşı mücadelesi gibi algılandığı durumda bile, demek ki Tekel işçilerinin, Togo işçilerinin, THY işçilerinin, kimi şehirlerdeki tekstil işçilerinin mücadelesi görülüyor demektir. Bu mücadeleler başarılı olmamış, herhangi bir kazanımla sonuçlanmamış da olabilir ya da az sayıda işçinin katılımıyla gerçekleşmiş de olabilir, ancak önemli olan bu değildir. Önemli olan, şu ya da bu biçimde işçi sınıfından gelen bir tepkinin her zaman var olmasıdır.

Aslında yukarıdakine bağlı olarak ikincisi, bu türden mücadeleleri görmeyip, olmadı küçümseyerek ya da çok önemli görmeyerek geleceğe ilişkin bütünüyle umutsuzluğa düşmesidir. Böylece işçi sınıfının hiçbir şey yapmayacağı/yapamayacağı düşüncesine ulaşmak ve sınıftan bütünüyle uzaklaşmak da kolaylaşır.

Ama üçüncü nokta daha önemli. Dünyada ve Türkiye’de olan biteni sınıf mücadeleleri çerçevesinde anlamaya çalışmak demek, sadece işçi sınıfının burjuvaziye karşı giriştiği mücadelelere bakmak demek değildir. Çünkü sınıf mücadelesi, hem burjuvazinin işçi sınıfına hem de burjuvazinin farklı fraksiyonlarının birbirlerine karşı verdiği mücadeleyi de içerir. Böylece, örneğin bugünlerde çıkarılmaya çalışılan ve maddelerinden biri işten atılan işçilerin bundan sonra dava açamayacakları anlamına gelen yasa tasarısının tam da bir sınıf mücadelesi olduğunu anlamak kolaylaşır. Ya da şimdilerde ekonomik bir anayasa olacağı belli olan şu meşhur yeni anayasa, sınıf mücadelesinin bir sonucudur. Şimdiki barış süreci, Türk burjuvazisinin Kürt petrollerini ele geçirme çabaları çerçevesinde düşünüldüğünde sınıf mücadelesinin bir parçasıdır.

Bu anlamda, sınıf mücadelesi aslında baştan aşağıya yaşamımıza sinmiştir, gündelik yaşamımızın bir parçasıdır. Yani dünyada tek bir işçi muhalefeti olmasa bile, olan biteni sınıf mücadeleleri ile açıklamak mümkündür.

İLO Erdoğan’dan ne öğrenecek?

Uluslararası Çalışma Örgütü, genellikle kullanılan adıyla İLO, 5 Haziran günü başlayacak olan 102. dönem genel kurul çalışmaları için Tayyip Erdoğan’ı da bir konuşma yapmak üzere davet etmiş. (Erdoğan anlaşılan 17 Haziran günü konuşacak.) Bu davetin gerekçesi, Türkiye’nin son yıllarda ekonomik performans bakımından en gelişmiş ülkelere göre çok başarılı olması ve kabul edilen yeni yasal mevzuatın olumlu niteliği imiş. Olumlu kabul edilen mevzuat arasında, Sendikalar Kanunu ile işçi sağlığı ve iş güvenliği ile ilgili yasalar gösteriliyor.

İLO’nun gerekçelerinin anlamsızlığı ortada. Ekonomi daha önceki yılların yüksek büyüme temposundan hızla batağa doğru ilerliyor. Sendikalar Yasası’nda yapılan değişiklikler, ancak safları veya aldanmayı seçenleri 12 Eylül yasalarının barajlarının kalktığına ikna edebilir. Bu yasa sonucunda birçok sendikanın toplu sözleşme yetkisini yitireceği biliniyor. İşçi sağlığı ve iş güvenliği alanında

Türkiye, iş cinayetleri bakımından Avrupa’da birinci, dünyada ise üçüncü sırada. İLO bu pratiği mi ödüllendirmek istiyor? Erdoğan’ın hükümetinin yıllardır sendikalaştığı için işten atılan işçilerin direnişlerine karşı polisi nasıl kullandığı bilinirken onu işçi dostu gibi sunmanın âlemi ne? İLO, daha önce yıllar boyu olduğu gibi, son 1 Mayıs’ta da işçilerin gaz saldırısına uğradığını hiç mi duymamış? Ya en son THY grevinde çadır kurma yasağı ve polis baskısı?

İLO başkanı Guy Ryder, Ocak ayında kapitalist sınıfın buluşma yeri Davos’ta Avrupa ülkelerinin yöneticilerine “bir şeyler yapmak için devrimi mi bekliyorsunuz?” diye sormuştu. Şimdi Erdoğan’ı çalışma hayatına ilişkin politikalarında örnek bir hükümetin temsilcisi gibi davet ederek, onlara devrime karşı ne yapmaları gerektiğini anlatmak istemiş olabilir. Gerçekten de AKP hükümeti Arap devriminin Türkiye’ye sıçraması halinde kullanacağı bastırma yöntemlerini şimdiden inceltiyor, prova yapıyor, baskı güçlerini eğitiyor. İLO herhalde bunu onurlandırmak istedi.

Sendikalar, oturumu boykot edin!

İLO üç taraflı bir kuruluş: işveren kuruluşları, işçi sendikaları ve devletten oluşuyor. Türkiye’nin sendikal delegasyonları, Erdoğan’ın konuşma yapacağı oturumu boykot ederek hem İLO’ya iyi bir ders vermeli, hem de Erdoğan’ın fiyakasını bozmalı.

Şiar Rişvanoğlu**Kürt hareketinin emperyalizmle imtihanı**

Yaşamakta olan “barış süreci” kodlu garabet dönemi öyle bir siyasal/kültürel atmosfer yarattı ki, bazı kelime ve kavramların ısrarla ve içi boş biçimde tekrarı, bazıların ise ısrarla yok sayılması şimdi moda oldu. Bunlardan ikisi var ki kendi aralarındaki diyalektik bütünlüğüyle de mükemmel birer örnek oluşturuyor: “güçlü ve büyük Türkiye” ve “emperyalizm”. Kürt Hareketi’nin bütün bileşenleri tarafından daha dün “sömürgeci” olarak tanımlanan Türk burjuva devleti bütün heybetiyle (bunu en veziz şekilde işçi sınıfına karşı 1 Mayıs’ta saldırı ile, Kürt halkına karşı da sadece Hakkari bölgesinde 9 yeni karakol inşası ile sergilemiştir) ortada, yine kendi deyimleriyle “faşist” bir parti olan AKP de bütün kudretiyle iktidarda iken, Kürt siyasileri “güçlü ve büyük Türkiye” den bahsettiğinde Kürt ya da diğer etnik unsurlardan kitlelerin ne anlamasını bekliyor acaba? Kürt hevalerimiz ve bazı sosyalist “dost”ları, bu kavramı rahatça kullanırken; **gerçekten faşistinden Kemalistine, liberalinden, muhafazakârına kadar burjuva siyasî yelpazesindeki her partinin ve oluşumun, TSK gibi en üst militarist aygıtın, TÜSİAD, MÜSİAD ya da TUSKON gibi kök sermaye örgütlerinin tamamının ve hepsiyle birlikte, hepsinin ortak aygıtı devlet yapılınsının ezeli ve ebedi hayalinin “güçlü ve büyük Türkiye” olduğunu** unutmışa benziyor.

Bu süreçte benzer aymazlık “emperyalizm” için de geçerli. Başta “kötü polis” ABD’nin, yanında da “iyi polis” AB’nin en hasından emperyalist yüzü ısrarla yok sayılıyor. Oysa Kürdistan’ı “devletlerarası sömürge” haline getiren, Lozan Anlaşması ile bunu uluslararası hukuk alanında “legalleşiren” emperyalizmin ta kendisi. Bakın bunu Kürt hareketinin kuruluş manifestosu (“Kürdistan Devriminin Yolu”) son derece yerinde bir tespitle nasıl tanımlıyor: “Eğer Ortadoğu’da Siyonizm, Kemalizm, monarşizm ve kokmuş mezhepçilik olmazsa emperyalizm zor tutunur. Emperyalizm gücünü yarı yarıya, halklar arasında milli baskılara, işgallere, katliamlara ve suni çelişkilere yol açan bu ideolojik ve politik yapıları almaktadır. Emperyalizm, Ortadoğu’da bu yapılarla ilmeğini dokur ve halkların boynuna geçirir.” Bugün bu tabloya; Suriye’deki mezhep savaşının emperyalistler tarafından kışkırtılması, Türkiye’nin bütün bölgede Vahabiliğin fedailiğine soyundurulması, Suudi Arabistan ve Katar’ın süreçte daha da aktif hale getirilmesi...vs eklendiğinde bu tespitin eskisinden daha da fazla geçerli olduğu ortada. Hâl böyle iken, henüz geçen hafta Erdoğan’ın hemen ardından T.C.’nin en büyük silah tedarikçisi ABD’ye giden BDP heyetinin başındaki Ahmet Türk’ün “ABD’nin demokratik bir Ortadoğu ve Türkiye için barış sürecine katkıda bulunmasını ve hükümeti barışçı çözüme teşvik etmesini ‘asla’ bir müdahale şeklinde görmedikleri, ABD ile Suriye konusunda hemfikir oldukları” açıklamasını nasıl değerlendirmeli? Ya da iki gün önce T.C.’nin diplomatik alanda en büyük destekçisi AB Konseyi Başkanı Van Rompuy ile görüşen BDP Eşbaşkanı Gültan Kışanak’ın “Türkiye’nin AB üyelik sürecini ilerletmenin önemli olduğu, bunun Türkiye’nin demokratikleşmesi ve evrensel hukuk normlarıyla buluşması açısından bir gereklilik olduğunu, AB’den de Kürt sorununun Türkiye’yi daha fazla cesaretlendirecek, teşvik edecek, deneyimlerini paylaşacak bir yaklaşım içerisinde olmasını bekledikleri” sözlerini. (Aynı görüşmede AB karşıtı! sosyalist Ertuğrul Kürkçü’nün de olduğunu ekleyelim)

Her kurumla her türlü görüşme, Kürt hareketi açısından elbette anlaşılabilir, ama emperyalizmle diplomatik sınırı aşan bir temasın sadece felâket, ya da Barzani örneğinde açıkça görüldüğü gibi başka halklar aleyhine utanç verici bir işbirliği, Kürdistan işçi sınıfı ve yoksulları aleyhine de derin bir sömür ve sefalet getireceği gün gibi ortadadır. **Emperyalizmle arasına kalın bir kırmızı çizgi çekmeyen, hatta onu hedef tahtasına oturtmayan (ulusal ya da sınıfsal) hiçbir hareketin ne Kürdistan’da, ne Ortadoğu’da, ne de dünyanın başka bir yerinde şansı olacaktır.**

PKK’nin tarihi kökeninde, onu, Kürt sorununu Türkiye sınırları içine hapseden birçok Kürt örgütünden ayıran bir programatik hedef yatıyor: “Bağımsız Birleşik Kürdistan” için mücadele. Bu şiar, Kürdistan’ın I. Dünya Savaşı sonunda emperyalizm ile Türkiye arasındaki pazarlıklar sonucunda dört ayrı parçaya bölünmüş olmasından kaynaklanıyor. Şimdi, Kürtlerin ayrılma hakkından

vazgeçen yeni “demokratik konfederalizm” programı ile birlikte, bu hedef elbette terk edilmiş oluyor. Ama bu yeni program da Kürdistan’ın öteki parçalarına kayıtsız kalmıyor. Şimdi, Türkiye Kürtlerinin devletle barış sürecine girmesi ışığında, özerkliğini (farklı derecelerde olsa da) kazanmış olan iki Kürdistan parçası (yani Irak ve Suriye Kürdistanları) da bu “barış” projesinin bir

parçası haline getirilmeye çalışılıyor. İran Kürdistan’ı da sırada, en azından hayalleri ateşliyor. Bu durumda, Kürdistan yine birleşiyor gibi görünüyor. Ama bağımsızlığını kazanmadan... Kısacası, “birleşik” olabilir, ama yeni Kürdistan “bağımlı” olacaktır. Bu, Kürt ulusunun kurtuluşunu değil, daha büyük ölçekli esaretini getirir.

Demokrasi ve Barış Konferansı’na neden katılmadık?

25-26 Mayıs günlerinde Kürt hareketinin Ankara’da düzenlenmiş olduğu Demokrasi ve Barış Konferansı’na partimiz Devrimci İşçi Partisi (DİP) de davetli idi. Kürt hevalerimiz bizi de davet etme nezaketini gösterdi. İstanbul’da yapılan bir örgütlenme toplantısına DİP de Genel Başkan Yardımcısı düzeyinde katıldı. Ne var ki, birkaç nedenden dolayı DİP bu konferansa katılmadı.

Bu nedenlerden ilk sırada yer alanı, elbette bizim Tayyip Erdoğan hükümetince başlatılmış olan “süreç”i Kürt hareketinden farklı olarak Kürdistan’ın ve Ortadoğu’nun petrolüne göz dikmenin sonucu olarak görmemiz, bölgede büyük savaşlara yol açabilecek böyle bir politikanın benimsemesinin sadece Türkiye işçi sınıfının değil, Kürt halkının da çıkarlarına aykırı olacağına

inanmamız.

Bir başka neden, bu konferansın Kürdistan’ın öteki parçalarında yapılacak toplam dört konferansın biri olarak planlanması. Türkiye Kürtlerinin kendileri için bağımsızlık, hatta özerklik talep etmeksizin öteki ülkelerdeki parçalar için bu tür talepler ileri sürmeleri, nesnel olarak Türkiye’nin o ülkeler üzerindeki emellerini desteklemek sonucunu doğurur. Ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı başka şeydir, hâkim ulus devletlerinden birinin ötekilerin topraklarını tırtıklamasına veya nüfuz altına alma çabasına destek olmak başka şey. Konferansın Türkiye’nin ezilen sınıfları için siyasetin kalbi olan İstanbul’da değil Ankara’da düzenlenmesi bile, yaklaşımın diplomatik karakterini ortaya koymaktadır. Türkiye sosyalistlerinin hâkim

ulus devrimcileri olarak böyle bir projenin içinde olmaktan en ufak bir kaygı duymuyor oluşu, kendi içinde solun geldiği noktayı ortaya koymaktadır.

Bu konferans Kürtlerin haklarını ve özgürlüğünü destekleyenlerin Kürt hareketiyle bir ittifak kurmasının vesilesi olmamıştır. Bu konferans, Kürt hareketi içinde Tayyip Erdoğan’ın Büyük Türkiye projesini şimdilik sineye çeken yaklaşımının, aynı zamanda Türk solunun programatik yönelişi haline gelmesini kabul edenlerin, Kürt hareketinin peşine takılmasının vesilesi olmuştur.

Kürt hareketi yanlış yoldaysa dostlarının yapması gereken onun peşine takılmak değil, yanlış göstermektir. Doğru yol için birlikte mücadele etmektir.

BDP Eşbaşkanı Selahattin Demirtaş, *Habertürk* gazetesine konuk olmuş, Kürt sorununu konuşmuş, Fatih Altaylı da konuşulanları köşesine taşımış. Demirtaş, "bir Türk-Kürt konfederasyonu çok büyük bir güç olur" demiş. Bunu Irak ve Suriye'de özerk Kürt bölgeleri ve İran'da da benzeri bir gelişmeye bağlamış. Hatta bunlardan bazılarında bağımsız devletler kurulabileceğini de belirtmiş. (İran için tek söylediği bu olmuş.) Bu satırlar yazılırken Altaylı'nın yazısı yayımlanmalı bir hafta olmuştu. Demirtaş bu yazıların yalanlamadı. Bütün bunlar gösteriyor ki, Kürt hareketinin içinde bir damar, Tayyip Erdoğan'ın petrol açılımını Kürt haklarını elde etmenin yanı sıra, Kürtlerin Türklerle birlikte Ortadoğu'da bir güç haline gelmesi fırsatı olarak da görmektedir. Bu bakış açısı bütünüyle yanlıştır. Bugün başlamış olan süreçten doğacak olan, bir Türk-Kürt konfederasyonu değil, Kürdistan'ın, Türkiye'nin bugünkü sınırlarının dışında kalan bölümlerinin de Türkiye tarafından en azından gayri resmi biçimde sömürgeleştirilmesi olur. Yani Erdoğan'ın projesi, aynen esin kaynağı olan Özal'ın İkinci Cumhuriyet'i gibi, bir Büyük Türkiye projesidir.

Ne nesnel ne öznel koşullar

Her şeyden önce, Türk burjuvazisi ve ordusu, bir Türk-Kürt konfederasyonu fikrini asla benimsemez. Bu sadece Kemalist, ulusalcı ya da faşist ideolojik yöneliş içinde olanlar için değil, AKP için de, cemaat için de, burjuvazinin bağrındaki başka akımlar için de geçerlidir. Bunun nedeni, yeni bir devletin temellerinin iki ulusal unsura dayanmasının, gelecekte bir kriz anında devletin ikiye bölünmesi riskini ciddi biçimde doğuracak olması-

dır. Hâkim ulus burjuvazisinin intihar etmesini beklemek doğru olmadığına göre, bunun olabileceğini hayal etmek ancak Türk devletinin PKK karşısında yenilmiş olduğu türünden gerçeklere aykırı bir senaryo üzerinden savunulabilir. Zaten mesela en son Ahmet Türk'ün Demokrasi ve Barış Konferansı'nda "devletin zihniyetinde bir değişiklik olmamasının kendilerinde kaygı ve endişe yarattığını" söylemesi de, Türk burjuvazisinin böyle bir yöneliş içinde olmadığını herkese hatırlatmalı.

Denebilir ki, her ne kadar Türk burjuvazisi bunu arzulamıyor olsa da, yani niyeti bu olmasa da, mücadele ile bu sonuca ulaşılabilir. Bu da, güç dengesini bütünüyle görmezlikten gelen bir analiz olur. Türkiye devleti, NATO ve G-20 üyesidir; AB'ye adaylığı hâlâ mevcuttur, bu yüzden bütün Arap dünyası için bir çekim merkezidir; sanayi ve finans alanlarında bölgenin en gelişmiş ülkesidir; uluslararası tekellerin önemli bir bölümü için bölgesel üs haline gelmiştir; burjuvazisi çok uzun bir yönetim geleneğine sahiptir. Bu dev avantajlar karşısında Kürt tarafının tek kozu petroldür. Ama bu petrol üzerinde Arap ve Fars burjuvazilerinin de kıskançça iddiası olduğundan, Kürt tarafı her üçüne birden sırtını dönerse boğulur. Dolayısıyla, petrol kozu, hem korunması bakımından hem de sevkiyatı açısından Kürt bölgelerini Türkiye'ye karşı bağımsızlaştırmak bir yana daha da bağımlı kılar.

Mücadele ancak bütün Ortadoğu dengelerini altüst edecek ve her üç hâkim ulus içinde de sömürülen sınıfları harekete geçirecek bir devrimci yöneliş benimserse, Kürt bölgelerinin Türkiye'ye olduğu kadar Arap ve Fars burjuvazilerine karşı da kafa tutmasını sağlayabilir.

Ama bugünkü yöneliş bundan çok uzaktır, Türk burjuvazisinin gücüne güç katma vaatleri yönündedir. Bu tür bir mücadele, Türk-Kürt eşitliğini sağlayamaz.

Büyük Türkiye projesi, gerici bir projedir

Öyleyse, bugünkü süreç, nesnel açıdan bakıldığında Türk burjuvazisinin ve onun devletin hâkim ulus konumunu pekiştirecek ve Kürdistan'ın bütününe yayacak bir dinamığe sahiptir. Türk burjuvazisinin bütün kanatları (TÜSİAD, MÜSİAD, cemaatçiler) bu projeyi tam da bu yüzden benimsiyorlar. Doğan Holding bu yüzden "heyecanlanıyor". Fethullah Gülen bu yüzden "el de öpülür etek de" diyor. Amaç Büyük Türkiye'dir. Şimdilik özerk bölgeler olması planlanan Irak Kürdistanı (yani Kürdistan Bölgesel Yönetimi) ile Suriye Kürdistanı (yani Rojava) üzerinde, aynen Kuzey Kıbrıs üzerinde olduğu gibi gayri resmi bir sömürge boyunduruğu kurulmak istenmektedir. İran Kürdistanı üzerindeki oyunlar da ABD ve İsrail ile birlikte İran'ın yağmalanmasına dönüşebilir.

Ama Büyük Türkiye projesi Kürdistan'ın tamamının sömürgeleştirilmesi ile de sınırlı değildir. Türk burjuvazisi, aynı zamanda Azerbaycan'ı (ve bir Ortadoğu savaşı yaşanırca İran Azerbaycanı'nı da) kendi nüfuz bölgesine katmanın peşindedir. Ayrıca, Arap dünyasından en azından Suriye'nin sadece Rojava bölgesi değil tamamı Türk burjuvazisinin düşlerini zaman zaman süslemektedir. Bütün bunlar ancak çok uç durumlarda gerçekleşecek düşlerdir. Ama daha olağan koşullarda dahi Türk burjuvazisi, Balkanlar'ın, Arap Ortadoğu'su ve Kuzey Afrika'nın, Kafkaslar'ın, Orta Asya'nın ve elinden gelirse İran'ın üzerinde bir hegemonya tesis etme ve ekonomik bakımdan da bundan azami yararı sağlama yönelişi içinde uzun zamandır geliştirmiş olduğu stratejinin ilk ayağını uygulamaktadır.

Bu proje gerici bir halkı ötekilerin aleyhine güçlendirmenin ve onların ekonomik zenginliklerini yağmalamanın yanı sıra, savaşlara da kaçınılmaz olarak yol açacaktır. Kürt hevalerimiz bu tür projelerin iç yüzü ortaya çıktıkça, bu yayılmacı ve maceracı politikaya karşı tavır takınacak ve işçi sınıfıyla birlikte yeni bir yöneliş benimseyecektir.

İşte o zaman halkların gönüllü birliği ve gerçek eşitliği üzerinde yükselecek Ortadoğu Sosyalist Federasyonu'na giden yol açılacaktır!

Levent Dölek

Güç gösterisi, güçsüzlük göstergesi

AKP iktidarı sermayenin sınıfsal taarruzunu polis devleti uygulamalarıyla yürütüyor. Adepta bir sıkıyönetim hazırlığı içinde. 1 Mayıs'ta Taksim'i işçiye gazlı sulu bir prosedürle kapatan hükümet bu tutumunu İstiklal Caddesi'nde yürüyen işçiye, THY grevcisine, Gezi Parkı nöbetçisine, Dolmabahçe'ye yürümek isteyen öğrenciye ve nihayet katliamın acısının üzerine biber sürerek Reyhanlı halkına karşı da sürdürdü.

Bu polis devleti uygulamaları hükümet için birer güç gösteriydi elbette. Bir güç gösterisi ama aynı zamanda da güçsüzlüğün bir göstergesi. Zira güçlü burjuva hükümetleri kitleleri kontrol altında tutmak için polis kelepçesi yerine ideolojik prangaları kullanır. Mesela Batı'da kişi bedeninin dokunulmazlığı çok önemlidir. Polis aklına estiği gibi sana copla vuramaz, kafana gaz bombası atamaz. Ama toplumun içinde salt birey olmaya indirgenmiş insan aslında dokunulmaz değil dokunamaz hale gelmiştir. Çünkü sistem karşısında yalnızlaştırılmış, zavallılaştırılmıştır.

Baskının artması bir rejimin gücüne değil zayıflığına işaret eder. Şöyle bir örnek verelim: Metal bir çubuk kuşkusuz ki plastik bir borudan daha güçlü görünür. Oysa metal çubuğu kırmak mümkündür ama plastik boruyu eğip büküp düğüm yapabilirsiniz de ne yaparsanız yapın kıramazsınız.

Arap devriminin iki büyük uğrağı Tunus ve Mısır bunu bize gösterdi. Gaz, su, cop sonra kurşun... Adım adım hepsini kullandılar, kitleler yine de sokakları ve meydanları terk etmedi. Ama Tunus'ta Bin Ali, Mısır'da da Mübarek onlarca yıllık saltanatlarını terk etmek zorunda kaldılar.

AKP ve Erdoğan, karma bir model uyguluyor. Batının bireyciliğinin yerine İslamcılığı ideolojik bir ikna mekanizması olarak kullanıyor. Bunun işlemediği yerde de gaza, copla sarılıyor. Plastikler dışında henüz doğrudan kurşun kullanılmadı. Ama gaz bombaları kurşun niyetine sıkılıyor insanların üstüne. Bu seviyedeki bir polis şiddetinin varacağı iki yer olabilir: ya kitleler siner ya da hükümet gider.

AKP sokaklarda güç gösterisi yaparken, emekçi kitleler bu gösterinin arkasındaki gerçeği görmeli. Türkiye ekonomisi "parlaklığı" övülen günlerden çok uzak. Kriz kapıyı kırdı kıracak. AKP'nin ve sermayenin tek planı içeride işçilerin elindeki en ufak bir hak kırıntısına dahi saldırarak, dışarda ise petrole ulaşmak için daha da saldırgan bir dış politika yürütmek. İçeride THY işçisinin grevi, metal sektöründeki hareketlilik işlerinin kolay olmadığını gösteriyor. Dışarıdaki planın da başarı şansının çok düşük olduğunu Suriye'ye girmeden(,) Reyhanlı'da batağa saplanan Sıfır Ahmet Paşa dış politikasında görmüş durumdayız.

Kürt hareketini sindiremediler. İran'ı Suriye'si ile emperyalizmin yanında sefere çıkarken içerideki cepheyi kapatmak zorundaydılar. Bu yüzden de Kürt hareketini müzakere edip yanlarına çekmek istediler. Bu açılım ilerledikçe içeriden milliyetçi bir muhalefet AKP'yi sıkıştırıyor, ama süreç bozulursa ve Kürtler yeniden ayağa kalkarsa, AKP için kâbus senaryosu asıl o zaman başlayacak.

Ne AKP'nin şişmesine ne de Türkiye çözümünün AKP'nin muktedirliğine yaptığı göndermelere kulak asmayın. İşçi sınıfının gücü AKP'nin demir sopasını kırmaya yeter. İşçiler çok hükümet götürmüş ama kapitalist sistem yedekleriyle yaşamaya devam etmiştir. O yüzden arkada bekleyen çelik sopalara ve plastik hortumlara da dikkat! İşçinin çekici, onları da kırmak ve ezmek zorunda kalacak!

İsyanı devrime çe

Türkiye büyük bir çalkantının içinden geçiyor. 31 Mayıs günü Taksim'de on binlerin kahramanca direnişiyle başlayan ve devamının sonucudur. Bu isyan bazı koşulların oluşmasıyla hızla, neredeyse fark edilmeden bir devrime dönüşebilir. Sosyalist hareket bunlardır. İşçi sınıfının öncü katmanlarının Leninist partisi bu ateşin içinde büyür, bu sarsıntıların gereklerine cevap verdiği için ise bu anlar tarihin verdiği derstir. Ya devrimci bir parti etrafında toplanacaksınız, ya da tarihi bir olanağı kaçıracaksınız: ke

Gezi Parkı direnişi yaşadığımız isyanın sadece tetikleyicisidir. İsyanın en önemli nedeni, bunların hepsi kendi içinde önemli olmakla birlikte, parkın imhası, Taksim'in orta yerine bir AVM kurulması veya AKM'nin yıkılması olasılığı değildir. İsyanın nedeni, polis gaddarlığıdır. Türkiye'nin olağan bir parlamenter sistem olmadığı, eli sopalı bir parlamentarizmle yönetildiği gerçeği bunu görmek istemeyenler için bile kanıtlanmıştır. İstanbul'da, İzmir'de, Adana'da elinde çivili sopalarla halka saldıran haydutların sembolik olarak gösterdiği tam da budur! Halk, başka birçok nedenin yanı sıra devlete en çok bundan dolayı başkaldırmıştır.

Ayaklanmanın Türkiye'deki siyasi hayat açısından anlamı, en berrak biçimde şu iki olguda bulunabilir. 1 Mayıs 2013'te hükümet ve polisi, işçi sınıfının üzerine tonlarca kimyasal yağdırdı. Amaç yalın biçimde işçi sınıfını ve solu Taksim'e sokmamaktı. 1 Haziran günü büyük sokak savaşlarının ardından polis Taksim'den apar topar kaçtı, dev halk kitleleri Taksim meydanını fethetti. Bu iki tarih, bize ayaklanmanın gerçek radyografisini veriyor! Türkiye halkı polis gaddarlığından "illallah" demiş, delilenmiş, isyan etmiştir. Bu kadar basit!

İsyanın sınıf karakteri

Bu isyan, aynen Tahrir meydanındaki Mısırlı kitleler gibi, İspanya'nın ve Yunanistan'ın meydan hareketleri gibi, çeşitli sınıfları bir araya getiren bir isyandır. Elbette genç nüfus, sokak savaşlarında her zaman olduğu gibi, ön plandadır. Ama isyanı katiben sokak savaşlarına indirgemek gerekir. İsyana eden bütün bir halktır. Bu halkın sınıf bileşimine baktığımızda ise bu aşamada öne çıkan işçi sınıfı değildir.

İsyanın içinde şimdilik öne çıkan sınıf ve katmanlar arasında modern küçük burjuvazi, proletaryanın gelir ve eğitim bakımından üst katmanları, aydınlar ve elbette dar anlamda gençlik (yani üniversite ve lise öğrencileri) ilk sayılması gereken gruplardır. Bu gruplar arasında Türkiye kapitalizminin sömürücü karakterinden muzdarip olanların yanı sıra, AKP'nin İslamcı karakterinden dolayı "hayat tarzı" baskısı yaşayanlar neredeyse baskın çıkar.

Dar anlamda proletarya (sanayi, ulaştırma, inşaat, kitlesel ölçekli hizmetler, tarım, sağlık, eğitim, belediye gibi kamu hizmetleri vb.) henüz mücadeleye ağırlığını koymamıştır. İstanbul, Ankara, Antalya, Adana gibi bir dizi kentte (Alevi ağırlığı olmayanlar da dâhil) işçi mahal-

lelerinde kendiliğinden eylemler düzenlenmesi, sınıfın en azından bazı kesimleriyle isyanın etki alanı içinde olduğunu gösteriyor. Ama proletarya kendine özgü talepleri ve mücadele biçimlerini henüz ortaya çıkarmamıştır. Bunun bir istisnası 4 ve 5 Haziran günlerinde KESK'in düzenlediği, DİSK'in ve bir dizi meslek örgütünün de desteklediği grevin başarısıdır.

İsyanın siyasi bileşimi

Yaşadığımız isyan birçok bakımdan en klasik anlamında bir halkın kendiliğinden başkaldırmasının bir örneğidir. Halk kitlesi içinde elbette örgütler (partiler, demekler, sendikalar, meslek örgütleri, platformlar vb.) mevcuttur. Ama bu örgütlerden hiçbirisi ya da birkaçının toplamı dahi kitle içinde yönlendirici bir ağırlık taşımamaktadır ve eylemin siyasi bakımından ya da sokak mücadelesi açısından yöneticiliğini hiçbir aşamada yapmamıştır. Bunun yanı sıra, sokak savaşlarında olmasa bile daha sonraki kutlamalarda isyanın içinde yer alanların, özellikle de gençliğin çoğunluğu, herhangi bir siyasi veya örgütsel geçmişe ve bağlılığa sahip değildi.

Ne var ki, hareket geliştikçe ve mücadele yeni aşamalara geçtikçe, örgütlenme ihtiyacı kendini daha fazla dayatacaktır. Bu ihtiyaca, temsili veya değil birleşik örgütlenmelerle de yanıt verilebilir, farklı örgütsel yapılar kitlenin önderliğini ele geçirmek için birbirleriyle rekabet içine de girebilir. Her durumda, hem koordinasyon, hem rekabet mutlaka ortaya çıkacak özelliklerdir.

İdeolojik ve siyasi olarak, var olan örgütlenmelerde üç ayrı öbektan söz edilebilir. Birincisi, ekolojik ve sivil toplumcu bir duyarlılık ortamı vardır. Bu ortamı temsil eden öbeklerin arasında birçok eski solcu olsa bile, sol liberalizm ve burjuvazinin "demokratik" ve "uygar" sanılan kanatlarıyla işbirliği yönelişi son derecede yaygındır.

İkinci ve şimdilik örgütsel olarak olmasa da ideolojik bakımdan baskın eğilim ulusalcılık ve Kemalizmdir. CHP, İP, ADD ve sayısız başka odak bu ideolojik-siyasi eğilimin çeşitli örgütsel biçimleridir, ama Kemalizmin etkisi bu örgütlerin çok ötesinde kendini göstermektedir.

Bu akımlar burjuva ve küçük burjuva karakter taşır.

Üçüncü eğilim ise elbette sosyalist ve devrimci soldur. Bu eğilim sokak savaşlarında diğerlerinden çok daha deneyimli ve kahraman olduğu halde, siyasi bakımdan burjuvazinin manevralarına ve diğer iki akımın taktiklerine başarılı biçimde cevap verebilecek kapasiteyi göstermesi olasılığı düşüktür.

Kürt halkı

İşçi sınıfının dışında, isyanın ne yönde gelişeceğine ilişkin en önemli belirleyenlerden biri, Kürt halkının Türkiye'nin batısındaki büyük halk kitlelerinin isyanına katılıp katılmayacağıdır. Bu satırların yazılmasına kadar geçen süre zarfında Kürt hareketi, Taksim meydanında dostlarına "kolay gelsin" diyen küçük bir temsili topluluğun dışında harekete destek vermek bir yana, zaman zaman liderlerinin demeçleriyle şaşırtıcı bir tutum almıştır. Başlangıçta hareketin alevlenmesinde çok olumlu bir rol oynamış olan Sırrı Süreyya Önder ise devletin temsilcileriyle görüşme yaptıktan sonra onların tavrının değişmiş olduğunu ileri sürüp "artık uzlaşım" havasına girerek daha önce yaptıklarının bütün olumlu izlerini silmeyi becermiştir! Öyle anlaşılıyor ki, "süreç" Kürt hareketini AKP'den yabancılaşmamak için isyandan uzaklaştırıyor.

Düzenin çıkış arayışı

Halk ne zaman gücünü gösterirse, düzen güçleri şaşkınlığa düşer ve birbirinden farklı yollar aramaya girişir. Burjuvazinin kendisinin bu olaylardan son derecede huzursuz olduğu ve Erdoğan'ın yaklaşımını hiç benimsemediği, TÜSİAD'ın ölçüsüz şiddet kullanımına ilişkin eleştirel açıklamalarından belli olmuştur. Nasıl huzursuz olmasınlar ki? Bu gelişmeler, daha şimdiden borsanın açıldığı ilk gün yüzde 10'luk bir düşüşle onların ekonomisini vurmuştur. Yabancı sermayeye çekiciliğini politik ve ekonomik istikrar iddiası üzerine kuran bir ülke için, yaşanan olay yıkıcı etkileri olabilecek bir gelişmedir.

Tayyip Erdoğan kendi partisi ve hükümeti içinde dahi

Devrim!

herhal sayısız şehre sıçrayan olaylar, bütün bir halkın başkaldır-
hareketlerin ve partilerin göreve çağırıldığı tarihi anlar tam da
ölçüde tarihi görevini yerine getirmiş olur. İşçi sınıfının kendisi
endi iktidarını kurma olanağını!

şimdilik yalnız kalmıştır. Abdullah Gül-Bülent
Arınç ikilisi, Kemal Kılıçdaroğlu'nun da "so-
rumlu devlet adamı" rolüne dayalı desteğiyle,
ateşi Erdoğan'dan bütünüyle farklı yöntemlerle
söndürmeye çalışmaktadırlar. Erdoğan, bu sa-
tırlar yazılırken gezisinden henüz dönmemiştir.
Onun dönüşü ile müzakerelerin nasıl bir yola
gireceği meçhuldür.

Kitleyi temsil eden güçler arasında, yaşanan
olayın tarihi niteliğini tartamayanlar olabilir.
Bunlar bir an önce barışı tesis etme sevdasına
düşerek ufak tavizlere kanabilirler. Oysa şayet
bu başkaldırı düzenin belirli yanlarını hedef
alıyor, en azından o alanlarda geri dönülmez
kazanımlar elde edilmeden, bu kazanımlar ya-
sal ya da örgütsel biçimler altında güvenceye
kavuşturulmadan barış ilan etmek dağın fare
doğurması olur. İsyanın içindeki güç dengeleri
sonucun böyle olacağını düşündürüyor.

Devrim!

Ama bir başka olasılık daha var. İşçi sını-
fının örgütlü ve örgütsüz kesimleri kendileri-
ne has örgütsel biçimler, mücadele tarzları ve
taleplerle meydana çıkmaya başladıkça, isyan
bir sınıf karakteri kazanacak, en geniş anlam-
da işçisiyle memuruyla, işsizlikle emeklisiyle
işçi sınıfının talepleri düzen tarafından karşı-
lanamadığı ölçüde hareket kapitalist düzenle,
en azından var olan rejimle karşı karşıya gele-
cektir. Aynı derecede önemlisi, bugünküne göre
çok daha güçlü ve örgütlü hale gelecektir. İşte
isyanın devrime dönüşmesinin koşullarından
biri burada yatmaktadır.

Şayet buna paralel olarak, Kürt hareketi
AKP hükümetinin geleceğinden umudunu ke-
ser, işçi hareketinin ve halk isyanının geleceğe
giden esas yol olduğunu kavarsa, o zaman Kürt
halkı işin içine girer, Diyarbakır'ıyla (Amed),
Van'ıyla (Wan), Batman'ıyla (Êlih), Şırnak'ı-
yla (Şirnex) Hakkâri'siyle (Colemêrg) Kürt
kentleri de ayağa kalkarsa, bu devrim bütün
Ortadoğu'nun devriminin fitilini ateşleyecektir.

Sungur Savran

İsyandan devrime giden yol

Selam olsun silahlı adamlara karşı çıp-
lak elleriyle ve cesaretleriyle sokak savaşını
kazanarlara! Selam olsun halkı koyunlaştır-
maya çalışan, itiraz eden de okulda çocuk
azarlar gibi susturabileceğini sanan gerici
hükümete dersini verenlere! Selam olsun 1
Mayıs'ta giremezsiniz denen Taksim mey-
danında günü gününe bir ay sonra durumu
tam tersine çevirene. Orada yazmıyor
ama herkes biliyor: Oraya işçiler, gençler,
sosyalistler, her türlü gösterici girebiliyor,
ama polis giremiyor! Tayyip Erdoğan için
ne yenilgi!

Sonra selam olsun Ankara'ya, İzmir'e,
Adana'ya, Antalya'ya, ötekilere! Paris Ko-
münü yalnız bırakılmıştı, onlar İstanbul'u
yalnız bırakmadılar. Onların kahramanlığı
daha da büyük, çünkü İstanbul Taksim bir-
iki günlük isyanla düştü, oralarda günlerce
savaşmak zorunda kaldılar yoldaşlarımız,
arkadaşlarımız, genç gururlarımız! Selam
olsun hepimize, yüz binlerle meydanlara
çıktık, milyonlarca meydanlara çıkanların
ardında durduk, cumhuriyet Türkiye'si ta-
rihinin ülke çapındaki ilk halk isyanını ya-
rattık. Bu topraklar çok görmüş geçirmiştir.
1908 devrimine giden yolda Osmanlı'nın
kaç kentini dolaştı isyan. Ordusuyla me-
clisiyle ikili iktidar kurdu Milli Mücadele.
Daha yakın tarihte ne işçi direnişleri, ne
komünler (Zonguldak, Sakarya ve diğerle-
ri), ne silahsız ayaklanmalar yaşadık (15-16
Haziran). Ama bütün Türkiye'de, sokak
savaşları içinde, gerilla savaşı anlamında
değil, bir kentsel alan olarak kurtarılmış
bölgeleri ilk kez yaratıyoruz. Yaşasın halk
isyanımız!

Taksim Komünü

2009-2010 kışında bir işçi kolektifi
Ankara'nın bağrında devletin güçlerinden
bir alanı kurtarmış ve Sakarya Komünü'nün
kurarak o alanda hayatı iki buçuk ay bo-
yunca örgütlemiş, yeni bir dünyayı çağırın
bir mekân haline getirmişti. Şimdi Gezi

Park'ın bütün çevresi, güya işçilere, solcula-
ra ve başkalarına yasaklanan Taksim, bunu
dev bir ölçüğe taşıdı. Günlük hayatta birbi-
riyle yolu hiç kesilmemiş on binlerce insan
aynı mekânı paylaşıyor, yemeklerini ortak
mutfaktan yiyor, kütüphaneleri var, revirle-
ri var. Üstelik sadece orada kalanları değil,
çevreden ya da uzaktan yemek, ilaç, kitap ve
başka ihtiyaçları sağlamak için gelenleri de
kendi güzel dünyasına bulaştırmış oluyor.

Taksim Komünü bir halk hareketinin ya-
sakçı bir hükümete gösterebileceği en çarpıcı
naniktir. Düşünsenize, 1 Mayıs'ta Taksim'i
engelleyen, kitle hareketine alay eder gibi
Kazlıçeşme'nin çiçeğini, böceğini, deniz
manzaralı oluşunu öven bir başbakana ve 1
Mayıs'tan sonra Taksim ve civarında küçük
büyük her türlü eylemi yasaklamaya çalışan
bir polise cevaben kitle Taksim meydanında
sadece slogan bağırmıyor; şarkı söylüyor,
yemek yiyor, uyuyor, kendini eğitiyor, dost-
luklar ediniyor. Bu, bir hükümetin madara
olmasıdır başka bir şey değil! Taksim Ko-
münü bir yanıyla geleceğin ortak yaşamına
işaret ediyorsa, bir yanıyla da bugünkü geri-
ciliğe meydan okuyor.

Ruh durumları

Taksim, çok daha geniş bir hareketin beli-
riş biçimlerinden sadece biri. Üstelik, cazibe-
si ne olursa olsun, başka yerlerde yaşanan so-
runları görmezlikten gelmemiz için bir neden
olmamalı. Hatta denebilir ki, Taksim üzerine
hareketin öteki bileşenlerinin durumunun
aleyhine fazla bir vurgu, başka yerlerde hâlâ
polis saldırsının yaşanmakta olduğunu
"unutun" bencil bir yaklaşım olur. Maşallah
polis saldırsını devam ettirirken "artık barış
zamanı" diyenler bile oldu! İçinden geçmekte
olduğumuz isyanın bir özelliği, hareketin
farklı bileşenlerinin birbirinden çok farklı,
hatta karşıt konumlar içinde olmasıdır.

Bu çok farklı konumların toplamı halk
isyanıdır. Bu devrimci bir ruhla yapılmış bir
ataktır, ama henüz devrim değildir. Çünkü
sadece bir hükümeti istifa ettirmeyi hayal
edebilmekte, kendisi önüne bir hükümet ve
devlet biçimini hedef olarak koymamaktadır.
İktidarı almaya talip olmayan bir kitle hare-
keti devrim öncesi bir aşamadır, bir isyan
içindedir. Yine de bazı koşulların yerine gel-
mesi halinde hızla ve fark edilmeksizin dev-
rime dönüşebilir.

Öyleyse, bir devrimci kişi ya da hareket
böyle bir durum doğduğunda nasıl bir tavır
benimsin? Yüksek teorik şeyler söylemeye
bile gerek yok. Devrimci olan ile devrimci
olmayan arasındaki farkı bu durumda şöyle
ölçebilirsiniz: Devrimci olmayan ama mü-
cadeleye inanan bir insan bu durumu en iyi
kazanımlarla bitirmek ister. Hareketi satma-
ya hazır olan insan kazanım olsa da olmasa
da olay kapansın ister. Devrimci ise bu duru-
mun bitmemesini ister! Çünkü herhangi bir
kısmi kazanımın ötesinde isyan devrim vaad
etmektedir. Devrim vaad eden bir durumun
kapanmasını, sona ermesini isteyen devrimci
olabilir mi?

Buradan nasıl ilerlenir?

Devrimci olan isyanın derinleşip devri-
me dönüşmesini ister dedik. Bir ayırım daha
yapabiliriz. Leninist devrimci ise bu devrim
öncesi durumdan devrime nasıl geçilebile-
ceğini sorar. "Yaşasın Taksim direnişimiz!"
sloganını atarak direnci ve azmi yüksek tut-
mak iyidir, ama yeterli değildir. Amaç aynı
zamanda hangi gelişmenin güç dengesini is-
yancı kitlelerin lehine döndürerek devrimin
önünü açacağını belirlemek ve bu belirleme-
yi taktik bir hatta dönüştürebilmektir.

Günümüzdeki isyanın bir devrime dö-
nüşmesindeki en önemli engel, hareketin bir
sınıf karakteri kazanmamış olmasıdır. Öyley-
se, tutulması gereken halka bu amorf, hetero-
jen, sınıflar arası harekete bir sınıf damgası
vurma çabası olmalıdır. İşte bu halka bize
bir genel grev çağrısını en önemli taktik hat
olarak belirlemeyi dayatır. 5-6 Haziran gün-
lerinde düzenlenen, başını KESK'in çektiği
grevin taban nezdinde nasıl destek bulduğu-
na, KESK'in uzunca bir süredir en başarılı
eylemini yaptığına bakarsak, sendikaların bu
dönemde bu yöndeki ataklarının sınıf içinden
karşılıksız bırakılmayacağını anlamış oluruz.
Öyleyse, ileri! Sendikalar göreve, genel gre-
ve!

Şayet işçi sınıfının harekete bir damga
vurmasını sağlamanın yanı sıra Kürt halk
hareketi de mücadelenin içine girmeye teş-
vik edilebilirse, o zaman devrimin güçle-
rinin önüne geleni sarsan bir kasırga halini
alacağını tahmin etmek güç değildir.

İş ki biz kendimiz özgüven yokluğundan
hemen geri çekilmeyelim.

Dilek Pir

AKP hükümetinin sendikalardan intikamı

AKP hükümeti, Türk-İş'te örgütlü işçileri kontrol etme amacını, kendisine borçlu bir tescilli haini, Mustafa Kumlu'yu, iki dönemdir Türk-İş'in başına geçirecek gerçekleştirecek. Şimdi buna bir de Türk-İş içerisindeki muhalif 10 sendikaların oluşturduğu Sendikal Güçbirliği Platformu'nda (SGBP) yer alan sendikalara yönelik saldırıların çitasını yükseltmesi eklendi.

Çaykur'da grevin başarısızlıkta sonuçlanmasının ardından Tek Gıda-İş Genel Sekreteri Mecit Amaç, Genel Mali Sekreter Mehmet Karataş, Genel Teşkilatlandırma Sekreteri Recep Ali Çelik, Türk-İş Mali Sekreteri Ergün Atalay ile birlikte Ankara'ya giderek, hükümet ve Çaykur temsilcileri ile sözleşmeyi bitirmek üzere görüşmelerde bulundu. Bu görüşmelerde hükümet temsilcileri, konunun artık kendilerini aştığını, doğrudan Erdoğan'la görüşmek gerektiğini belirterek Çaykur'da sorunların çözülmesi için Genel Başkan Mustafa Türkel'in istifasını şart koştu, "aksi takdirde Çaykur'u unuttun" tehdidini savurdu. Tek Gıda-İş sendikası yöneticileri de sadece bu şantajı iletmekle kalmadı, Mustafa Türkel'e istifa etmesi yönünde baskı yaparak, şube başkanlarını da Mustafa Türkel'in istifası talebi ile seferber etme yolunu seçti. Ancak Tek Gıda-İş Başkanlar Kurulu yayınladığı sonuç bildirgesinde Mustafa Türkel'e sahip çıktı ve üç genel merkez yöneticisinin istifasını talep ederek olağanüstü genel kurul çağrısı yaptı.

Mustafa Türkel, Tekel işçisinin basıncıyla Tekel direnişini sürdüren ama fırsatını bulduğu anda da diğer konfederasyonların sendika bürokrasisi ile el ele Tekel direnişinin bitirilmesinin asıl mimarıdır. Bu bakımdan bizim için savunulacak bir yanı olamaz. Ama hükümet cephesinden bakınca Mustafa Türkel, Ankara'yı hükümete dar eden Tekel işçilerinin sendikasının başkanıdır. 2008 1 Mayıs'ında Türk-İş'in 30 Nisan gecesi Taksim'den çark etmesi karşısında Mustafa Türkel Taksim kararında ısrar etmiştir. SGBP'nin kuruluşuna öncülük etmiştir. Tek Gıda-İş, Çaykur'da Hak-İş'e bağlı Öz Gıda-İş sendikasına karşı ciddi bir yetki mücadelesi vermiştir. SGBP adına Türk-İş Genel Kurulu'nun iptali için Tek Gıda-İş sendikası dava açmıştır. Bu nedenlerden ötürü de AKP hükümeti Mustafa Türkel ve Tek Gıda-İş'ten intikam almaya, Çaykur'da Tek Gıda-İş'i bitirmeye çalışıyor.

Bugün AKP hükümetinin kara listesinde büyük ihtimalle birinci sırada yer alan sendika Hava-İş, sendika başkanı da Atılay Ayçin. Hükümet, polisinden medyasına elindeki bütün kaynakları THY grevini kırmak ve Atılay Ayçin'i bitirmek için seferber

etmiş durumda. Atılay Ayçin, Türk-İş bürokrasisine en keskin şekilde karşı çıkan, SGBP'nin içinde de en muhalif uça yer alan sendika başkanı. THY grevinde bugün Hava-İş'in muhabatı, aradaki Hamdi Topçu ve THY yönetimi perdesini kaldırıncaya, doğrudan doğruya Erdoğan. Daha önce Tekel direnişinde olduğu gibi. Grev öncesinde bakanlar sıraya girip THY'de greve izin vermeyeceklerini, grev karşısında da THY yönetiminin yanında olduklarını söylemişlerdi. Grevi kırmak için hükümet, son dönemde görülmemiş bir polis baskısı uyguladı, uyguluyor. Atılay Ayçin'in şahsında sürekli kara propaganda yapıyor. Çünkü THY grevinin başarısız olması, Hava-İş'in ve Atılay Ayçin'in gücünün zayıflaması, Mustafa Türkel'in de hedef tahtasında olması ile birlikte düşününce Türk-İş içerisinde Kumlu ekibinin elinin daha da rahatlaması gibi sonuçları gündeme getirecektir. İşte bu nedenle AKP hükümeti THY grevine bu kadar yoğun şekilde saldırmakta, Hava-İş sendikasını ve Atılay Ayçin'i bitirme ya da en azından hizaya sokmaya çalışmaktadır.

Son dönemde bir darbe de Tez Koop-İş sendikasına geldi. Sendikanın 2011 Mart'ında yaptığı 9. Olağan Genel Kurulu'nun iptali için eski yöneticilerin açtığı dava sonuçlandı ve mahkeme genel kurulun tüm kararları ve sonuçları ile birlikte iptaline, sendikaya üç kişilik kayyum heyetinin atanmasına karar verdi. Tez Koop-İş sendikası da SGBP'nin içinde yer alan Türk-İş yönetimine muhalif sendikalardan birisi. Davanın Tez Koop-İş'in sınırlı da olsa çeşitli iş yerlerinde örgütlenme çalışmaları gerçekleştirildiği, bu nedenle işten atmaların yaşandığı ve buna karşı bir mücadele takviminin gündeme alındığı bir zamanda çıkması çarpıcı. Mücadeleyi kayyum heyeti mi yönetecek şimdi?

İşçi sendikaları konfederasyonlarından Hak-İş zaten AKP'nin işçi bürosu gibi çalışıyor. DİSK, geçmiş günlerin kahramanlıkları ile idare etme anlayışını bir türlü terk etmeyecek, her gün güç kaybeden, sadece bir iki sendikası yetki alabilecek durumdaki bir konfederasyon olarak hem nitelik hem de nicelik olarak etkisiz bir güç. Türk-İş'in başında da AKP'ye borçlu bir hain oturuyor. AKP hükümeti şimdi bir de geçmiş mücadelelerin intikamını alarak, Türk-İş içerisindeki muhalif sendikaları zayıflatmak hatta bitirmek için yönetimlerine saldırıyor. Sendika yönetimlerinin değişmesi gerekiyorsa değişir ama değiştirecek olan işçilerin mücadelesidir. Bu değişim AKP eliyle yapılırsa o zaman işçi sınıfının çıkarına değil, zararına olacaktır. AKP hükümetinin saldırılarına karşı sendikalarımızı savunmanın en iyi yolu tabandan yükselecek bir mücadele ile sendikalarımıza sahip çıkmaktır.

Barış ve siyasi çözüm için adres CHP'nin solu değil işçi sınıfıdır

Düşman kardeşler olan Batıcı laik burjuvazi ve İslamcı burjuvazi geçmişte de her konuda kavga eder ama Kürt sorunu söz konusu olduğunda sömürgeci politikalarda ve baskıda anlaşılırlardı. Şimdi de aynı düşman kardeşler, "barış ve çözüm" aldatmacası altında sunulan ama özünde Kürt hareketini tasfiye etmeyi, Kürt sorunundan kurtulmayı (asla çözmek değil çünkü bu sömürgeci Türk burjuvazisinin çıkarlarıyla tamamen çelişmektedir) ve Ortadoğu'da emperyalizmin yanında petrol ve doğalgaz yataklarına ulaşmayı hedefleyen "petrol açılımı"nda da uzlaşıyorlar.

Ancak bu uzlaşma siyasi alanda karşılığını bulmadı. Sürecin AKP inisiyatifiyle yürütülmesi ve Kürt hareketinin de sürecin aktif bir parçası olması Batıcı laik burjuvazinin has partisi CHP'yi sürecin dışında bıraktı. CHP her ne kadar önce hükümete kredi açsa da AKP'nin karşısındaki muhalefetin merkezi olan CHP, bu konumunu riske atmayı göze alamadı. İşin içinde Öcalan, PKK ve BDP'nin de aktif bir biçimde yer alıyor oluşu da en güçlü kitle desteğini Kürt düşmanı beyaz Türklere alan CHP'yi süreçten uzak tuttu. Ancak sonuçta CHP sermayenin partisidir. Hiçbir politik mülahaza bu gerçeği değiştirmez. Burjuvazi ise bir an evvel petrol açılımını hayata geçirmek ve yeni bir ekonomik anayasa ile sınıf saldırısının anayasal temellerini atmak istemektedir.

Liberal doğrultuda CHP-sol ittifakı

Dolayısıyla da CHP'yi bu sürece dâhil etmek için yoğun bir çaba başlamıştır. Batıcı laik burjuvazinin, bu yönelişini CHP'nin solu ile sosyalistler arasında bir köprü kurarak gerçekleştirmek istediğini 25'i CHP'li olmak üzere Sosyalist Yeniden Kuruluş Partisi ve Halkevleri gibi sosyalist grupların desteklediği 111 imzalı bir bildiriye gördük. "Barış İçin Özgürlükçü Demokrasi" başlığı ile sunulan metin "barış süreci" olarak tanımladığı gelişmeleri büyük bir fırsat olarak görmekte ve bu süreçte kendine barış sürecini kalıcılaştırmanın yanı sıra demokratik ilkeler temelinde bir anayasal uzlaşma sağlama misyonu biçmektedir. AKP'nin yürüttüğü sürece duyulan güven 111 imzacının orantısız ve gayri-meşru devlet şiddetinin sadece "demokratikleşme çabalarına dönük endişeleri" arttırdığı söyleminde kendini ele vermektedir. Oysa 1 Mayıs'taki devlet şiddeti sınıf saldırganlığının en açık bir ifadesi ve bir sıkıyönetim provasıdır.

Metne imza atan CHP'lilerin Kılıçdaroğlu'nun da rızasını almasının sebebi sermayenin çıkarlarıyla çelişmeyen, TÜSIAD'ın başını çektiği Batıcı laik burjuvazinin sürece desteği ve uzlaşma temelinde yeni bir anayasa çağrısıyla uyumlu olan bu tutumdur.

İşin diğer önemli tarafı CHP'yi sürece dâhil etme projesine Halkevleri'nin genel başkan seviyesinde dâhil edilmesidir. Bu projenin etrafı ayrıca akademisyen, sanatçı, mühendis ve hekimlerden gelen isimlerle doldurulmuştur. Bu, tarihte sayısız örneği olan bir siyaset yarasının sonucu olarak, siyaseten burjuvazi ve işçi sınıfı arasında sürekli salınıp duran küçük burjuvazinin burjuvazi tarafından kapılmasıdır. Halkevleri'nin bu süreçte rol oynaması da akademisyen, sanatçı, mühendis ve hekimlerin bu süreçte durduğu yer de bu çerçevede değerlendirilmelidir.

İşçi hareketinde kıpırdanma

Bu noktada bir başka girişimin de adını zikretmek gerekiyor: "Toplumsal ve Demokratik Barış İnişiyatifi" Bu inisiyatifle 111 imzacının keşişme noktasını bazı Alevi dernekleri temsilcileri, Halkevleri ve CHP'li milletvekili İlhan Cihaner oluşturmaktadır. Siyasi örgüt olarak ÖDP 111 imzada olmadığı halde bu inisiyatifte yer almıştır. Petrol-İş Başkanı Mustafa Öztaşkın ve Deri-İş Başkanı Musa Servi ise bu inisiyatifte yer alarak 111 imzalı metinde olmayan bir işçi sınıfı varlığı yaratmıştır.

CHP'lilerin yoğunluğu azalıp sosyalistler ve işçi hareketi temsilcileri artınca diğer metinde ele alınmayan Ortadoğu'da emperyalist müdahaleye metinde açıkça karşı çıkılmış, üstelik "Türk-Kürt el ele bölgesel seferlere" anlayışı karşısında ülkedeki ve bölgedeki barışın birlikte savunulacağı açıklanmıştır. Ayrıca yeni anayasa çabalarının da sözü edilmemiştir. Yine demokratikleşme çabalarına dönük endişesi olan 111 imzacıya karşılık inisiyatif "Kimi sol söylemliler liberal çevrelerin tutumları 'çözüm ve demokrasi' beklentisi üzerinden AKP'nin tüm otoriter siyasi hedeflerini meşrulaştırma işlevi görüyor" tespitini yapmaktadır. Her ne kadar her iki girişim de barış süreci olarak sunulan girişim ile AKP'nin planlarını birbirinden bağımsız olarak ele alsın da ve birini destekleyip diğerine karşı çıkmanın mümkün olduğu gibi gerçeğe örtüşmeyen bir naifliğe sahip olsa da kendini açıkça solda ve emekten yana olarak tanımlayan bu inisiyatifin sunduğu perspektifle 111 imzacısı olan metnin açıkça çeliştiği ortadadır. Dahası iki metin birbirine taban tabana zıt önermeler içermektedir.

Bu durumda her iki metnin keşişim kümesini oluşturan imzacıların konularının sorgulanması gerektiği açıktır. Bizce her iki metne de imza atabilmek olanaksızdır. Oysa belli ki her iki metnin de imzacıları sürece yönelik doğru bir politik tutum alışı değil, CHP'nin "solu" ile sosyalistler arasında kurulmaya çalışılan ittifaka belirleyici bir önem vermektedir. Halkevleri'nin CHP'nin kendilerine göre sol kanadıyla bir işbirliği arayışı içinde olduğu öteden beri biliniyor. 111 imzacılı metne Halkevleri genel başkanının attığı bu arayışın belirleyici olarak değerlendirildiğini göstermektedir. Ne var ki bu arayışların sadece yanlış değil, son derece tehlikeli olduğunu da vurgulamak gerekir.

Bir burjuva partisiyle (sözde sol kanadıyla da olsa) kurulan bu tür siyasi ittifak arayışları ezilen sınıfların safalarında olanları bir girdap gibi içine çeker ve tarihte de defalarca çekmiştir. İki ayrı girişimin ortaya koyduğu siyasi platformun farklılıkları buna engel olabilir mi? Eğer bu platformlardan biri çok doğru ve sağlam bir temele yaslanıyorsa belki... Ancak kurulan inisiyatifin ismi bile bu tür bir sağlamlıktan uzak olduğunu gösteriyor. "Toplumsal ve demokratik bir barış"ı Marksizme aşına olan herkes uluslar, devletler ya da savaşmakta olan farklı silahlı güçler arasındaki barıştan farklı olarak "toplumsal barış" kavramının sınıflar arasında barışı ifade ettiğini bilir. Bu kavram yıllarca Kürt hareketi tarafından tam da bu içeriği ile Türk burjuvazisine uzatılan bir el olarak kullanılmıştır. Ne yazık ki bu kullanım zamanla sosyalist hareket tarafından da devşirilmiştir. İnişiyatife toplumsal barış misyonu biçmek (hele ki içinde şu ya da bu ölçüde sosyal demokrat adlı burjuva siyasetçilerin barındırılırsa) nispeten doğru bir siyasi hat tutturmuş inisiyatifin, iki metin arasındaki keşişim kümesini oluşturan unsurların aracılığı ile anayasacı burjuva muhalefetinin hegemonyası altına girmesine kapı açmaktadır.

Eğer iki metin arasında hatırı sayılır bir keşişim kümesi ve arka planda CHP ile sosyalist solu buluşturma yönünde apaçık bir niyet olmasa "toplumsal barış" kavramı kavramsal bir sorun yaratmakla kalırdı. Oysa durum bu değildir. Anlamli bir siyasi çıkışı yaptığını düşündüğümüz inisiyatif eğer çağrıda söylediği gibi genişlemek ve özellikle de tam anlamıyla sermaye ile toplumsal bir savaş içine girmiş olan (1 Mayıs, THY grevi, metalde yaklaşan grev süreci ve kazanılmış haklara yönelik AKP'nin saldırı planları bu çerçevede değerlendirilmelidir) işçi sınıfının geniş kesimlerine ulaşmak istiyorsa toplumsal barış söylemini terk ederek CHP ya da genel olarak sosyal demokratlarla sosyalistler arasında kurgulanan her türlü proje ile ilgisi olmadığını açıkça ortaya koymalıdır.

Askeri ve ideolojik silahsızlanma

Nail Satlıgan

Bakış yazarı kimi sevgili dostların son günlerdeki köşe yazılarından bir iki alıntıyla söze başlamak istiyorum. "Öcalan İmralı'da, 'benden sonra tufan olur, olmasın' diyor.

"Öcalan üç net şey söylüyor:

" Birincisi, 'Ben imha edilsem, kaos olur, şiddet ve savaş tırmanır, bundan Türk ve Kürt halkı onulmaz zararlar görür' diyor. Bence bu bir tehdit değil, nesnel bir saptama.

"İkincisi, 'Bu ortamda, Türkiye'ye kurulmuş olan tuzak başarıya ulaşır. Bundan da bütün Anadolu zararlı çıkar' diyor. Bu da bir temenni değil, bir öngörü.

"Üçüncüsü, Bürün bunların olmaması için, ortak bir vatanda, eşitlik, özgürlük, karşılıklı kimlik ve çıkarlara saygılı, hoşgörülü bir demokratik ortamda barışçıl ilişkiler içinde yaşayabilmeyi başarmalıyız, bunun koşulları yaratılmalıdır. Anadolu sevgisi de ortak zeminimizi oluşturmalıdır' diyor. Bu da onun önerisi." (Haluk Gerger, "İki Çizgi" 23.6.1999, s.4)

"Bugün Öcalan'ın yaşamını savunmak, aynı zamanda barışı savunmaktır ve bu her zamankinden de daha acil ve önemli bir görev olarak ortaya çıkmaktadır... Öcalan'ın yaşamını savunmak, şoven bulutların dağıtılması, sınıf farklılıklarının ve gereklerinin (?) yeniden berraklaşmasıdır. Türk halkının, değişik milliyetlerden işçi sınıfının sorunlarının, başka her türlü sorundan daha önemli olduğunun ve onun çizgisinin, yaşanan sorunlara kalıcı çözüm getirme yeteneğine sahip olduğunun görülebilmesi olanağını verir. Öcalan'ın yaşamının savunulması belki de Kürtlerden fazla Türklerin; daha spesifik olarak da sınıf mücadelesinin savunucusu sosyalistlerin büyük bir ihtiyacıdır. Özellikle sosyalistler, anın tek görevi olarak bunu benimsemek durumundadırlar. Sadece enternasyonalizm, insancılık vb. adına değil, bizatihi sınıf mücadelesinin stratejik konumunu etkileyebilecek durumdaki, şu anki taktik çıkarları adına." (İrfan Cüre, "Örnek Bir Girişim," 24.6.1999, s.6)

Yukarıda söylenenlerin hiçbirine temelli bir itirazım yok. Dahası siyasal-toplumsal gelişmelerle ilgili öngörüler kesinlemelere

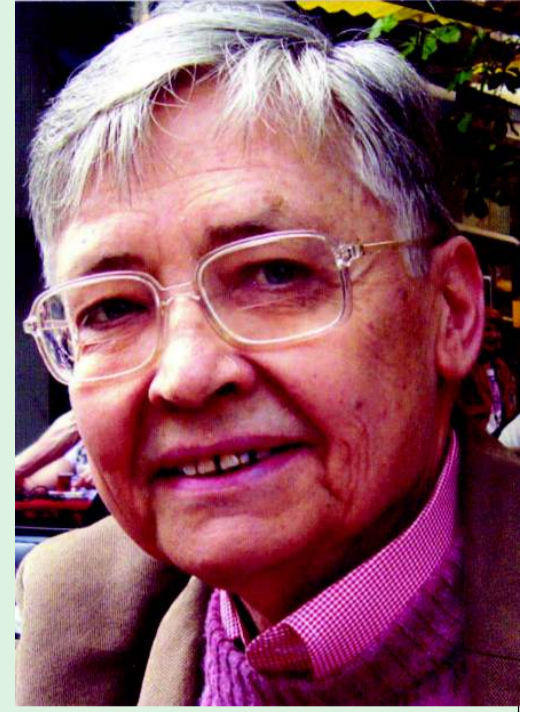
cevaz verdiği ölçüde bunları doğru buluyorum. Gel gelelim H. Gerger'in deyişiyle, "bizler, yani Kürtler, işçiler, emekçiler, sınıf sosyalist kadroları ve temsilcisi devrimcilerin, gelişmelere aktif olarak müdahale edebilmemiz, müdahil olabilmemiz, karar alma süreçlerine katılabilmemiz" ("Öneri ve Tavır", 24.6.1999, s.4) bu perspektifin başarısı için gerekli bir koşula aklıma bazı ihtirazı kayıtlar gelmiyor değil. Bunların niteliği konusunda bir fikir verebilmek için - tüketici olmaya çalışmadan ve bu anlamda *Savunma* (Abdullah Öcalan, *Kürt Sorununda Demokratik Çözüm Bildirgesi*, İstanbul, Mem Yayınları, 1999)'nın tam hakkını vermediğimin bilincinde olarak - birkaçına değinmek istiyorum.

Birinci olarak, Türkiye solunda yaygın olarak sanıldığı, o arada Gerger'in de öne sürdüğü gibi "demokratik cumhuriyet", "burjuva demokratik devrimin tamamlanması" olarak yorumlanabilir mi? Aynı tez, gerek "İkinci Cumhuriyet" tasarısıyla gerekse ÖDP'nin "özgürlükçü demokratik cumhuriyet" şiarıyla ilgili olarak da ortaya atılmıştı. Bence ikisi arasında hiçbir ilişki yok. Dünya solunun tarihinde, emperyalizme bağımlı, az gelişmiş burjuva (ya da milli) demokratik devrim perspektifi çevresinde yapılmış tartışmaları şöyle bir hatırlayalım. Bu tür ülkeler için formüle edilmiş bütün demokratik devrim programları, egemen sınıfların, tümüyle değilse bile önemli ölçüde mülksüzleştirilmesini öngörürler. Birer demokratik devrim sonunda kurulduğu iddia edilmiş rejimlerin pratiği de bu yönde gelişti. *Savunma*'da önerilen şekliyle "demokratik cumhuriyet" çözümünün ise mülkiyet ilişkilerine her türlü köklü müdahaleyi dışladığı açık olduğuna göre bununla siyasal ya da toplumsal anlamda herhangi bir devrim arasında bağ kurmaya çalışmaktan vazgeçmek en doğrusudur.

İkinci olarak, *Savunma* "demokratik sosyalizmin en iyi ifadesi olarak" nitelendirilebilir, "çöken bürokratik reel sosyalizmin aşılması", "demokratik sosyalizmin manifestosu" (*Özgür Politika*, 23.6.1999) olabilir mi? Sosyalizm "sosyal"den gelir. Toplumsal mülkiyet üzerinde yükselmeyen, bu anlamda özel mülkiyeti aşmayan bir düzen demokra-

Türkiye'nin en büyük Marksistlerinden biri olan Nail Satlıgan'ı 28 Nisan tarihinde yitirdik. Geçen sayımızda ve Gerçek sitesinde, Satlıgan'ı çeşitli biçimlerde andık. Bundan sonra bir süre boyunca onu gazetemizin onur yazarı olmaya davet edeceğiz. Her sayımızda bir başka köşe yazarımız kendi köşesini ona açacak. 1990'lı yıllarda *Özgür Gündem* geleneğinde yayınlanan gazetelerde köşe yazarlığı yapmıştı; o gazetelerde yayınlanan yazılarının bazılarını yayınlacağız.

Nail Satlıgan'ın bu sayımızda yayınlanan yazısı içeriğinin tazeliği ile çarpıyor. 14 yıl

öncesinden bugünün sorunlarına ışık tutmayı mümkün kılan, Marksizmin kılavuzluğudur.

ti olabilir; ama sosyalist olamaz. Demokratik sosyalizmin "manifesto'su, sosyalizmi kurma çabalarının bürokratik yozlaşmaya uğradığı tarihten bu yana, yani yaklaşık üç çeyrek yüzyıldan beri yazılıyor. Ayrıca mülkiyetin sosyalleştirilmesinin sosyalizmin ayrılmaz bir parçası olduğu yolundaki bu görüş "piyasa sosyalizmi" konusundaki tartışmalardan da bağımsızdır. Gerçi piyasa sosyalistleri, piyasanın varlığını, sosyalizmin demokratik olması için bir önkoşul olarak görüyorlar; ama onlar da, tasarımlarını, üretim araçları üzerinde özel mülkiyetin tasfiye edildiği, hiç değilse önemli oranda geriletilmiş bir temel üzerinde geliştiriyorlar.

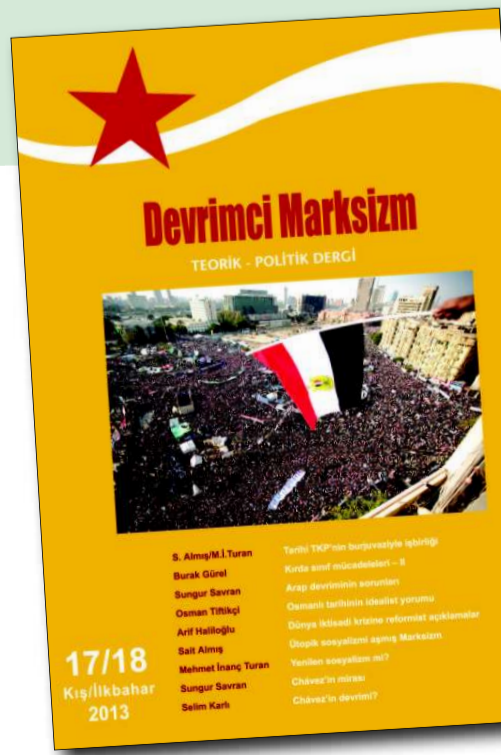
Üçüncü olarak, Türkiye'nin Balkanlar, Orta Doğu, Kafkasya ve Orta Asya'da "bölgesel önderlik" konumuna yükselme olasılığı, Kürt sorununun barışçı bir çözüme kavuşturulmasının getireceği bir "temettü" olarak gösterilebilir mi? Böyle bir dış siyaset hedefi, ister istemez, komşularla dayanışmayı değil, rekabeti, "alt emperyalistleşme"yi, "süper devletler"den birinin ya da birkaçının, "taşeron"u olmayı beraberinde getirir. Dışarıda yayılmacılık içeride gerileşmeyi davet eder. Bundan eninde sonunda Kürt sorunu da zarar görür. Türkiye solu, öteden beri temel dış siyaset ilkesi olarak bölgesel çekişme-

yi değil, iş birliğini savunmuştur. Sosyalist hareketin, değerleri kanıtlanmış gelenekleri alanına giren hemen her konuda olduğu gibi burada en iyisi "bid'at"ten kaçınmaktır.

Dördüncü olarak, "2000'li yılların zafere keskinleştirilen demokratik sistem"den (a.g.e., s24) ne derece söz edilebilir? Bence bu konuda dünya çapında tanık olunan gidiş, "demokratik sistem" in bir yandan yaygınlaşırken öbür yandan anlam ve içeriğinin git-gide önemsizleşmesidir. Kitlelerin hayatını yakından ilgilendiren kararlar, her geçen gün hızlanan bir süreçle siyasetin, dolayısıyla "demokrasi"nin alanının dışına itiliyor ve piyasa istibdadının keyfilğine terk ediliyor. Kitleler, bir başka deyişle seçmenler de bunun farkında. Nitekim son Avrupa (Birliği) Parlamentosu seçimlerinde Fransa gibi önemli bir ülkede seçmenlerin yarıdan fazlası, sandık başına gitmeyi gereksiz buluyor. ABD'de yetişkin yurttaşların dörtte birinin oyunu alan bir kişi, dünyanın en büyük iktisadi gücünün, en öldürücü savaş makinesinin başına geçebiliyor. Bu zatın ikincisi üzerindeki belirleyiciliği ne kadar mutlaksa birincisi üzerindeki etkisi o kadar sınırlı oluyor. Leslie Lipson gibi tutucu siyaset bilimcilerin çoktandır savundukları "demokrasinin zafere" tezini doğu blokunun çöküşünden sonra Francis Fukuyama, Hegel'ci bir cilya büründürerek, "tarihin sonu" adıyla yeniden piyasaya sürdü. O bile, "siyasal liberalizm" in dünya iktisadi bunalımı karşısındaki çaresizliğini görünce, kendisini bir anda ünlü kılan bu slogandan vazgeçme eğilimi gösteriyor; bu kez "demokrasi" öncesi bir toplumsal örgütleniş biçimi olduğu şüphe götürmeyen "cemaatçilik"ten medet ummaya yöneliyor.

Bu yazıda alıntılıdığım görüşlere katılıyorum. İçinde bulunduğumuz anda hiçbir şey, barbarlığın defedilmesinden önemli değildir. Bunun ilk adımı, çatışmanın hemen durdurulması, bunun olmazsa olmaz koşulu da, taraflardan birinin tez elden silahsızlan(dırıl)ması olabilir. Bunda bir tek bireyin rolü vazgeçilmez olabilir. O zaman onun hayatının savunulması başka her şeyin önüne geçer. Ama barışın kazanılması için askeri silahsızlanma ne denli gerekliyse, on yılların teorik kazanımlarının yadsınması anlamına gelecek bir ideolojik silahsızlanma o denli gereksizdir. Kaldı ki bu ikincisi, *Savunma* ile güdülen siyasal amaca da yardımcı olmaz; ona ters düşer.

Devrimci Marksizm'in yeni sayısı çıktı!

Devrimci Marksizm Teorik-Politik Dergi, Çift Sayı No: 17/18, Kış/İlkbahar 2013, 240 sayfa, Fiyatı: 15 TL Bulduğunuz şehirde Devrimci Marksizm dergisine ulaşamıyorsanız, devrimcimarksizmdergi@gmail.com adresine e-posta yoluyla derginin adresinize gönderilmesi talebinde bulunabilirsiniz.

İÇİNDEKİLER

Sait Almış /

Mehmet İnanç Turan, **TKP'nin burjuvaziyle işbirliği politikası üzerine**

Burak Gürel,
Sungur Savran,

Türkiye'de kırsal sınıf mücadelelerinin tarihsel gelişimi - II Arap devriminin sorunları

Kitap eleştirileri

Osman Tiftikçi,
Arif Haliloğlu,

Erdoğan Aydın'ın son kitabı ve tarihe sınıfsız bakış üzerine "Social Democrat" Register 2011

Sait Almış,

Ütopik sosyalizmi aşmış Marksizm

Mehmet İnanç Turan,

Sosyalizmin yenilgisi mi?

Arsiv

Sungur Savran,
Selim Karlı,

Chávez'in mirası

Chávez'in gizemli devrimi ve proleter devrimi

Nâzım Hikmet'in ölümünün 50. yıldönümü

Ekim Devrimi'nin dünyaya armağanı

Türkçe şiirin devi Nâzım Hikmet, bundan tam 50 yıl önce, 3 Haziran 1963'te, sürgünde yaşadığı Moskova'da hayatını yitirmişti. Birçok büyük insan gibi, onun da kıymeti ölümünden sonra bilindi. 1930'lu yılların sonlarından başlayarak 30 yıla yakın süre boyunca Türkiye'de yasaklı olan şiirleri, ölümünden birkaç yıl sonra yayınlanmaya başladı. Kısa süre içinde Nâzım, tarihte ilk kez kitleleşmekte olan sosyalist ve devrimci solun şairi hâline gelmişti. Bugün şairin büyüklüğünü neredeyse bütün toplum teslim ediyor. Sorun artık tam tersi yönde: Nâzım'ın düzenle bütünleştirilmesi için elbirliği ile yürütülen çabaya karşı durmak önemli olan.

Kemalist mi, komünist mi?

Nâzım'ı massetmenin, sistemle bütünleştirmenin yollarından biri, sanatın ve edebiyatın bütününü gibi onu da finans kapitalin şemsiyesi altına almak oldu. Yapı Kredi Yayınları onun bütün yapıtlarının yayın hakkını satın alarak Nâzım'ı evcilleştirmeye girişti. Bir başka yol ise, Nâzım'ı sol Kemalist, ulusalcı, Atatürk hayranı bir aydın olarak sunmaya çalışmak. Nâzım'a CHP sahip çıkıyor. Ulusalcılar *Memleketinden İnsan Manzaraları* şiirini, özellikle de *Kuvay-ı Milliye Destanı*'ni Nâzım'ın Kemalizmine kanıt olarak gösteriyor. Fazıl Say gibi bir ulusalcı sanatçı Nâzım için besteler yapıyor.

Nâzım'ın bir sol Kemalist gibi paketlenmesi, büyük komünist şairin hayat pratiğine bütünüyle aykırı. Her şeyden önce, Nâzım 19 yaşından başlayarak komünizme bağlanmış, hayatı boyunca komünist fikirleri savunmuş bir aydın. Bununla yetinmiyor, Kemalist tek parti diktatörlüğü döneminde yasaklanmış bir parti olan Mustafa Suphi'lerin kurduğu Türkiye Komünist Partisi'nde (TKP) militanca mücadele ediyor. Hatta bir ara, 1929'dan itibaren TKP'nin ikiye bölünmesinden doğan "muhalif TKP'nin" hem ideolojik anlamda önderi, hem de örgütsel olarak da genel sekreteri. Hiçbir aşamada da komünizm fikri ve pratiğinden geri dönmüyor. Hayatının son yıllarında bile hâlâ TKP'nin

faal bir üyesi.

Bugün Kemalistlerin ve Atatürk hayranı ulusalcıların Nâzım'ı kendi hanelerine yazma çabası yüz kızartıcı bir sahtecilik. Nâzım bütün hayatı boyunca Kemalist rejim tarafından düşman olarak görülmüş biri. 1920'li ve 1930'lu yıllarda Türkiye'de yaşadığı dönemlerde en geç iki yılda bir tutuklanıyor, mahkemeye veriliyor, mahkûm oluyor, hapis yatıyor. Ama esas 1938 başından 1950 sonuna dek, 13 yıla yakın bir süre cezaevine kapatılıyor. Yani Kemalist rejim, kendisine toptan karşı olan ve o dönemin bütün muhaliflerinden farklı olarak büyük kitleler üzerinde bir etki bırakan bu büyük zekâyı, duvarların ardında tutarak susturmayı seçiyor.

Ekim devriminin şairi

Trotsky büyük devrimlerin bazen kendi sanatçıları devrimin gerçekleştiği ülkede değil başka iklimlerde bulduğunu Meksikalı duvar ressamı Diego Rivera örneğiyle vurgular. Diego Rivera Ekim devriminin resim sanatındaki gözü ve eli ise, Nâzım da şiirde bu büyük devrimin kalemi ve sesidir. Kendisinden 10 yaş büyük olan Vladimir Mayakovskiy bu konuda öncüsüdür kuşkusuz. Ama onun 1929'daki zamansız ölümünden sonra bütün halklara Ekim'in ihtişamını haykıran ve dünyayı Ekim devriminin gözüyle şiirleştiren Nâzım olmuştur. *Kuvay-ı Milliye Destanı*

"Şair" şiirinden

(...)

Şairim

şürden anlarım,
en sevdiğim gazel

Anti Düringdir Engelsin..

Şairim

bir yıl yağın yağmur kadar şiir yazdım..

Fakat asıl

şaheserime

başlamak için

Haftız Kapital olmayı bekliyorum.

"Kışlık Saray" şiirinden

Kışlık Saray'da Kerenski.

Smolni'de Sovyetler ve Lenin,
sokakta onlar.

Onlar biliyorlar ki, O:

"- Dün erkendi, yarın geç.

Vakit tamam bugün," dedi.

Onlar:"-Anladık, bildik,"-dediler.

Ve hiçbir zaman

bildiklerini bu kadar müthiş

ve mükemmel bilmediler...

İşte: cepheden dönen süngüleri,

kamyonları, mitralyözleriyle,

hasretleri, ümitleri, mukaddes iştihaları,

rüzgârda karın üstünde savrulan sözleriyle

o n l a r yürüyorlar kışlık saraya...

(...)

gibi yapıtları bile, Türkiye'de verilen mücadelede komünist tarih bilinciyle işleyen bir yaklaşımı cisimleştirir.

Bugün Nâzım'ı komünizmden ayırarak "büyük Türk şairlerinden biri" yapmaya çalışanlara verilecek en iyi cevap, kendisinin Halide Edip hakkında söylediklerini tekrarlamaktır. Burjuvazinin birçok başka aydını gibi Halide Edip de Nâzım'ın şiirini övmüş, ama ideolojisine karşı çıkmıştı. Nâzım bu konudaki duygularını şöyle anlatıyor: "Hey sersem bayan, dedim. Ben bir dâhi değilim, fakat iyi sanatkârim ve bunu her şeyden önce ideolojime borçluyum. Eğer sizin iyi sanatkârlarınız yoksa bu, ideolojinizin bugün artık iyi sanatkâra muhteva olamayacak kadar tefessüh etmiş olmasından gelir."

Bugün verilecek mücadele Nâzım'ın mezarını Türkiye'ye getirmek değil, yapıtlarını finans kapitalin mülkiyetinden, fikirlerini Kemalistlerin sahiplenmesinden, anısını CHP'nin tasallutundan kurtarmaktır.

Bangladeş faciası

"Sosyal diyalog"un acı meyveleri

Bangladeş'te yaklaşık bir ay kadar önce içinde bir dizi sanayi kuruluşunun yer aldığı bir binanın kendiliğinden çökmesi sonucunda şimdiki kadar saptanabildiği kadarıyla 1.127 işçi can verdi. Bangladeş'in konfeksiyon firmaları büyük ölçüde harciâlem ya da lüks birçok uluslararası markanın taşeronu rolünü üstlenmiş durumda. Yani moda deyimle, bu firmalar "küresel tedarik zincirleri'nin birer halkası. Dolayısıyla, bu iş cinayeti, gözleri bu uluslararası markalara çevirdi.

Kimi firma bu binada kendi ürünlerinin imal edilmekte olduğunu inkâr etti, ama enkazdan deste deste etiketi çıktı. Kimi ise kabul etti ve yangından mal kurtarıcı gibi derhal bir halkla ilişkiler operasyonunun kolektif olarak başlatılmasına omuz verdi. Buna göre, uluslararası markalar Bangladeş'te gelecekte işçi sağlığı ve iş güvenliği konusunda uyulması gereken asgari koşulları belirleyen bir sözleşmeyi imzalayacaklardı. Çoğu imzaladı ve böylece çok kısa süre önce sarsılmış olan

"imaj"ını "iyi patron" davranışı ile kısmen de olsa temizlemiş oldu. Orada iş yapan Türkiyeli tekstil firmaları ise buna bile yanaşmadı. Bunun üzerine çeşitli sendikalar o firmaları sözleşmeyi imzalamaya çağıran bir açıklama yaptı.

Abesle iştilal. Mücadelenin yerine toplu göz boyamayı geçirme operasyonu. Sosyal diyalog. 2000 yılından beri "küresel markalar"a taşeronluk yapan bütün ülkelerde, bir çaba mevcut: Ünlü "Global Compact", ya da "Küresel Sözleşme". Bu sözleşmeye gönüllü olarak katılan uluslararası firmalar işçi hakları, çevre ve yolsuzluk konusunda belirli kurallara mutlaka uyacaklarını vaat ediyorlar. Bu gönüllü firmalar arasında adını bildiğimiz en büyük uluslararası tekeller var. Sendikaların önemli bir kısmı da o zamandan bu yana "aman ne güzel, sermayeyi evcilleştirdik" diye pek memnun. Öyle ya, aslında artık değer canavarı olan, yani sömürüyü koşulların olanaklı kıldığı en yüksek düzeye çıkarmaya yeminli olan sermaye ne güzel

kendi kendini sınırlıyor. Bunun güzel yanı ortada: sendikacıların mücadele ederek tatlı canlarını üzmelerine bir gerek kalmıyor. Sınıf mücadelesine gerek kalmadan Birleşmiş Milletler öncülüğünde geliştirilen "Global Compact" işçi sınıfının sorunlarını çözüyor. Devri daim makinesi kadar mucizevi doğrusu!

Sonra Bangladeş'teki gibi bir büyük iş cinayeti yaşanınca bütün bu sözleşmelerin, karşılıklı yeminlerin, halkla ilişkiler operasyonlarının nasıl kof, içi boş aldatmacalar olduğu anlaşılıyor. Ta ki yeni

"sözleşme"ye kadar. Bangladeş'te faciadan on-on beş gün geçmeden imzalanan sözleşme gibi.

Bangladeş'teki bina kendiliğinden çöktü ve işçilere mezar oldu. Ama sermayenin kâr açlığı kendiliğinden ortadan kaldırılamaz. Sosyal diyalog hiçbir şeye çözüm olamaz. Sınıf mücadelesi önce işçilerin bu iş cinayetlerine kurban gitmesini engelleyecek, sonra kapitalizmi çökertecek. O enkazın altından işçi cesetleri değil, bambaşka bir dünya çıkacak.

Enternasyonalist bir kıvılcım:

Avrupa Konferansı

9-10 Haziran 2013 tarihlerinde Yunanistan'ın başkenti Atina'da "Avrupa krizde – devrimci enternasyonalist bir çözüm arayışı" başlıklı bir konferans gerçekleştirilecek. Avrupa beş yıldır dünyayı avucunun içine almış olan ekonomik krizin ağırlık merkezi. Avrupa burjuvazisi krizi atlama için işçi sınıfına, emekçilere, gençliğe ve bütün ezilenlere ağır bir saldırı başlatmış durumda. Bu saldırıda, son derece katı "kemer sıkma" programlarıyla Avrupa Birliği başı çekiyor. Buna karşılık, birçok ülkede işçi sınıfı, gençlik ve genel olarak halk bu saldırıya karşı kitlesel biçimde direniyor. Komşularımız Yunanistan, Bulgaristan ve Kıbrıs büyük gösterilerle sarsılıyor. İspanya, Portekiz, İtalya, Romanya, Slovenya, büyük mücadelelerin yaşandığı başka Akdeniz havzası ülkeleri (ya da bu havzaya komşu, onun rüzgârını hisseden ülkeler.) Atina Konferansı, Avrupa Birliği'ne üye ülkelerden, onun dışında kalan Avrupa'dan ve Avrupa dışında bazı ülkelerden katılımı bu mücadelelerin hangi programatik temelde enternasyonalist bir harekete dönüşebileceğini hep birlikte tartışabilmek için yapıyor.

Uluslararası bir şölen

Konferansa katılımcılar yavaş yavaş belli oluyor. Şimdiden yaklaşık 15 ülkeden 25-30 arası örgüt konferansa katılacağını açıklamış durumda. İtalya, Britanya, Finlandiya, Danimarka, Ukrayna, Polonya, Arnavutluk'tan temsilcilerin yanı sıra, Romanya ve Portekiz telekonferans yoluyla katılacaklar. Rusya'dan komünist gençlik

örgütü Komsomol dâhil beş örgüt katılıyor. Ev sahibi Yunanistan'dan çok sayıda devrimci sosyalist ve anarşist örgüt hazır bulunacak. Avrupa'da cevap beklenen başka ülkeler arasında Bulgaristan, Hırvatistan, Sırbistan, Fransa ve Hollanda var. Kıbrıs'tan Neos Anthropos - Yeni İnsan birtakım engellerden dolayı katılmıyor, ama konferansa destek veriyor. Türkiye'den Devrimci İşçi Partisi elbette konferansın aktif örgütleyicilerinden.

Türkiye ve Kıbrıs dışında, Avrupa dışından başka ülkelerden de katılımcılar var. Tunus'tan iki ayrı odaktan cevap bekleniyor. Amaç Akdeniz devrimci havzasında mücadele birliğine doğru bir ilk adım atmak. Tunus dışında İran, Güney Afrika, Arjantin ve Uruguay'dan da temsilciler gelecek.

Kürdistan, Suriye, Arap devrimi

Konferans elbette kendini sadece ekonomik alanda verilecek sınıf mücadelesinin sorunları ve yöntemleri ile sınırlamayacak.

Avrupa'nın komşusu, Türkiye, İran ve (hazır buldukları takdirde) Tunus temsilcilerinin doğrudan içinde yer aldığı Ortadoğu ve Kuzey Afrika'nın ortak sorunları ve tek tek bazı ülkeler de konferansın birer gündem maddesi olacak. Bu bakımdan en önemli konular kuşkusuz Kürdistan'da ve Suriye'de iç içe yaşanmakta olan gelişmeler ve başta Mısır ve Tunus'ta olmak üzere Arap devrimi.

Kürdistan konusunda konferansın barış ve siyasi çözümü destekleyen, Kürt halkının bütün haklarını sahiplenen, ama AKP hükümetinin "süreç"i Güney Kürdistan'ın petrolüne erişmek ve Ortadoğu'da izlediği yayılmacı ve maceracı politika için sıçrama tahtası yapmak çabalarına karşı çıkan bir çizgi benimsemesi beklenir. Suriye'deki mücadeleye ilişkin olarak devrimci Marksist kökenden gelen birtakım hareketlerin düştüğü tuzaktan uzak, gerek emperyaliz-

min, gerekse Türkiye dâhil bölgesel gericiğin maşası olarak hareket eden SDMK ve ÖSO gibi odaklara ve emperyalist müdahaleye karşı, Suriye'nin işçilerinin, yoksul köylülerinin, gençliğinin çıkarları doğrultusunda bir politikayı uluslararası planda geliştirmek için neler yapılabileceği konuşulacaktır. Arap devrimi ile dayanışma yoluyla Akdeniz'in kuzeyi ve güneyi arasında bir mücadele birliği inşa etmek ise konferansın asli amaçlarından biridir.

Kapitalist sistem uluslararası düzeyde işleyen bir sistemdir. Burjuvazinin saldırısı da uluslararasıdır. Öyleyse, işçi sınıfının, gençliğin ve ezilenlerin mücadeleleri de uluslararası düzeyde olmalıdır. Nihai hedef sosyalist devrimin dünya partisini yeniden ayakları üzerinde doğrultmaktır. Akdeniz havzasında da, dünyada da devrim ancak bu koşullarla zafere ulaşır, yayılır, kendini sağlamlaştırır.

Yaşasın IV. Enternasyonal!

Yaşasın dünya devrimi!

Bulgaristan seçimleri

Siyasi kriz sürüyor

Şubat ayı içerisinde gerçekleşen yoğun protestolar sonrasında, hükümetin istifa etmesiyle erken seçim kararı alınan Bulgaristan'da genel seçim 12 Mayıs'ta yapıldı. Seçimin ardından da siyasi krizin sürdüğü komşuda, hükümetin kurulması zor gözüküyor.

240 sandalyeli parlamentoya % 4'lük seçim barajını aşabilen dört parti girdi ve hükümet kurmak için gerekli 121 milletvekili sayısına hiçbir parti tek başına ulaşamadı. Bunun ötesinde, partilerin birbirleriyle koalisyon kurmayacaklarına yönelik açıklamaları sonrasında koalisyon hükümetinin kurulması da tehlikede. Seçim sonuçlarına göre, bir önceki iktidar partisi olan GERB (Bulgaristan'ın Avrupalı Gelişimi Taraftarı Vatandaşları-muhafazakâr sağ) 97, BSP (Bulgaristan Sosyalist Partisi-

sosyal demokrat) 84, HÖH (Hak ve Özgürlükler Hareketi-liberal sağ-Türklerin partisi) 36, ATAKA (faşist) ise 23 milletvekiline sahip. Cumhurbaşkanı Plevneliyev'in hükümeti kurma görevini ilk vereceği parti olan GERB'e seçim birinciliği yaramıyor. Çünkü BSP ve HÖH, GERB ile koalisyon kurmayacak. Çaresiz durumdaki GERB ise usulsüzlük gerekçesiyle seçimlerin iptalini talep ediyor. En olası gözükten BSP-HÖH koalisyonu ise gerekli 121 sandalyeye ulaşmıyor (ironik bir şekilde tek bir sandalyesi eksik!). Yani siyasi alanda tam bir pat durumu söz konusu.

Parlamentoya giren dört parti de burjuva partisidir ve meydanları dolduran kitlelerin taleplerini karşılayacak bir programdan yoksundur. İşçi sınıfının devrimci partisinin yokluğunda, taleplerini karşılayacak bir alternatiften yoksun olan kitleler, oylarını (oy kullanırlarsa) mevcut düzen partileri arasında dağıtmaktadır. Yaşanan seçim süreci, en azından bir çözüm beklentisi yaratarak halkın öfkesini parlamentolar kanallarla biraz olsun dindirebilmişti. Fakat onları meydanlara döken sosyo-ekonomik koşullar hâlâ mevcuttur ve siyasi sistem, bu durumla baş edememektedir. Zaten %50'nin altında olan seçime katılım oranı, alternatifsiz olan kitlelerin düzene

olan tepkisinin ve umutsuzluğunun bir göstergesidir.

Bu arada, seçime HÖH'nin dışında çoğunluğunu Türklerin oluşturduğu ikinci bir parti daha katıldı: Hürriyet ve Şeref Halk Partisi (HŞHP). HŞHP, AKP tarafından da gerek kuruluşunda gerek genel seçimde desteklenen bir parti. HÖH'yi yolsuzlukları ve otoriter yönetimi dolayısıyla eleştiren bu parti, Müslümanlık ve Türkçülük vurgusuna daha fazla yer veriyor ve ideolojik-kültürel açılardan AKP'ye daha yakın duruyor. Tabii Bulgaristan Türkleri arasındaki bu politik ayrışmanın sosyo-ekonomik temelleri mevcuttur. HŞHP, Bulgaristan Türkleri arasında HÖH'nin politik temsilciliği altında yeterince palazlanamayan, dolayısıyla düzenle çıkar

ilişkileri temelinde tam olarak bütünleşemeyen, kültürel yaşantısı geleneksel kalıplarda kalmış, maddi çıkarları ve ilişkileri Avrupa'dan çok Türkiye'ye dönük olan kesimin politik temsilciliğine soyunmuştur. Adeta bizdeki burjuvazinin *batıcı laik/İslamcı* ayrışmasına benzer bir ayrışma da Bulgaristan Türkleri arasında yaşanmıştır diyebiliriz (Avrupa'ya dönük/Türkiye'ye dönük). Batıcı-laik sermayenin temsilcisi CHP'nin HÖH'yi desteklediğini de belirtelim. Fakat AKP desteğine rağmen HŞHP, şimdilik HÖH'nin hegemonyasını kıramadığından, seçim barajına takılarak parlamentoya girememiştir.

Bulgaristan, daha uzunca süre kaynayan kazan olacak gibi görünüyor.

Devrimci İşçi Partisi kitlelerle konuşuyor!

Mayıs'ın son gününden bu yana Türkiye bir halk isyanı ile sarsılıyor. Devrimci İşçi Partisi (DİP), Marksizmin sağladığı tarihi bilinci, program konusundaki berraklığı ve devrimci politik taktikleri uygulayarak kitleye bu isyanı zafere taşımak için neler yapılması gerektiği konusunda öneriler yapmaya girişti. Ardı ardına yayınlanan bildirimler, verili anın güçler dengesini değerlendirerek acil görevleri belirliyor, tutulacak halkayı ortaya koyuyordu.

Halk isyanı 31 Mayıs gecesi patlak verdi. Hükümetin halkın üzerine saldırdığı polis sabaha kadar on binlerin yaptığı gösterilerle siyasi bakımdan püskürtülmüştü. Ertesi gün, Cumartesi öğlen saatlerinde tasını tarağını toplayıp meydana çekilecekti. DİP, hemen o ilk gün halk isyanının zafere doğru sağlam biçimde ilerlemesi için sınıf isyanına dönüştürülmesi gerektiğini stratejik doğrultu olarak saptıyor, taktik halka olarak ise, KESK'in daha önce 5 Haziran için ilan etmiş olduğu kamu emekçileri grevini bir genel grev haline getirmeyi belirliyordu.

5 Haziran'da genel grev için ileri!

31 Mayıs 2013 gelecekte tarihi bir gün olarak anılacak. Bu tarihi günün adı muhteşem bir kahraman ile özdeşleşecek: Halk! Yaşanan, bütünüyle kendiliğinden ayağa kalkan bir halkın isyanıdır (...)

AKP hükümetinin bu isyanı susturmasına izin verilmemelidir. İlk koşul, sokakların halkın olmasını sağlamaktır. Hep birlikte sesimizi yükseltelim:

Polisi sokaklardan çekin!

Esad'ın Şabiha'larına, Mübarek'in Baltacı'larına benzer sivil kılıklı saldırganların kim olduğunu açıklayın!

Kimyasal Muammer'i ve İstanbul Valisi'ni görevden alın!

Şiddetin sorumluları derhal yargılanmalı ve cezalandırılmalıdır!

Taksim tahriri planı çöpe!

(...) Hükümet şu anda en zayıf, en sarsıntılı günlerini yaşıyor. Zulmünü yenilgiye uğratalım. **Halk hareketini sınıf hareketi haline getirelim.** KESK'in bu olaylardan önce ilan etmiş olduğu 5 Haziran grevi bir fırsat olarak değerlendirilmelidir. Bütün sendikalar ve konfederasyonlar birlikte genel greve! THY ve metal grevlerini başarıya ulaştıralım! İşçi ve emekçilerin haklarını ayaklar altına alan bütün yasa ve uygulamaları ezelim.

5 Haziran'da genel grev!

Türk-İş'in başına çöreklenmiş olan hain Mustafa Kumlu harekete katılmazsa konfederasyonun başından def edilmelidir.

Bu ülkeyi alın teri, göz nuru ve beyin gücü yönetecek, sermayenin kâr hırsı değil!

Taksim Tahriri olacak!

İşçi sınıfı ve emekçiler hükümet olana kadar mücadele!

Bazı sendikalar ve konfederasyonlar kılımla bile kıpırdatmadı. Bazıları yalpaladı. DİP 3 Haziran'da genel grev şiarını yeniden yükseletti.

Genel grev, genel direniş!

Bir ay önce 1 Mayıs günü Tayyip Erdoğan'ın polisi İstanbul Taksim civarındaki bütün semtlerde tonlarca kimyasal gaz kullanarak işçilere, emekçilere, gençlere zulüm uyguladı. (...) Tam bir ay sonra 1 Haziran'da polis, halk kitlelerinin İstanbul'da ve Türkiye çapında ortaya koyduğu büyük mücadele gücü dolayısıyla Taksim meydanını terk etmek zorunda kaldı! (...) Tayyip Erdoğan için ne yenilgi! (...)

Türkiye'nin büyük kentleri, Taksim'e, Kızılay'a, Alsancak'a gelmeye parası bile yetmeyecek, yürümeye kalksa ancak akşama ulaşabilecek mahallelerde yaşayan işçilerle, emekçilerle, işsiz gençlerle kaynıyor. **Kapitalistlerin başbakanı Tayyip Erdoğan'ı yenil-**

giye uğratmaya en çok onların ihtiyacı var. Hareketi onlara ulaştıralım. Hükümeti ancak sınıf mücadelesiyle yenebiliriz!

5 Haziran'da KESK'in grevünün ikinci ve esas gününün arefesinde Bülent Arınc'ın kitle hareketine neler sunacağı belli olmaya başladı. DİP, bu kandırmacayı derhal teşhis ederek KESK eyleminde şu bildiriye dağıttı:

Sokakta kazandığımızı masada geri vermeyelim!

Şiddete başvurarak başaramadılar, şimdi kurnazlıkla halletmeye çalışıyorlar. Abdullah Gül-Bülent Arınc ikilisi biraz özür, biraz taviz kırıntısı ve Kemal Kılıçdaroğlu'nun desteği ile bu büyük isyanı söndürmeye çalışıyor. İstanbul valisi ve emniyet müdürü için soruşturma açılacakmış. Ya İzmir emniyet müdürü? Çivili sopalarla haydut kılığında sivillerini halkın arasına salan kasap? Ya içişleri bakanı Kimyasal Muammer? Bütün Türkiye'den İstanbul valisi mi sorumlu? Hatay'daki kardeşimizi İstanbul valisi mi öldürdü? Gezi Parkı hakkında sivil toplum kuruluşlarına danışılacakmış, kent bir bütün olarak karar verecekmiş. Bir kez bizleri meydanlardan geri çektiklerinde, topluma kulak asacaklarını mı sanıyorsunuz?

Hayır, kardeşler, dostlar, yoldaşlar! Bin kere hayır! Böyle anlaşma olmaz. Son günlerde yaşadığımız, hep beraber yarattığımız isyan, **Türkiye tarihinde görülmemiş bir olaydır.** Üç büyük kentin ana meydanlarını özgürleştirdik! Taksim bizimse, Kızılay'da ve Gündoğdu'da kutlamalar yapabiliyorsak, hepimizin kahramanca direnmesindedir. Bütün dünya Türkiye'yi konuşuyor. Bu kadar büyük bir isyan birkaç kırıntıya söndürülemez!

Polis şiddeti ve gaddarlığı en ince ayrıntısına kadar incelenmelidir. Bunu devletin yapmasına güvenilemez. Yargı sistemi bu işi ciddi yapacak olsaydı, savcılar şimdiden soruşturma açmış olurdu. Şıracının şahidi bozacıdır! **Meclis kararıyla Bağımsız Soruşturma Ko-**

misyonu! Türk Tabipler Birliği, Barolar Birliği, sendikalar, halkın güvendiği demokratik şahsiyetler bu komisyonda yer almalıdır!

Üç genç insan boş yere ölmedi. Yüzlerce insan boş yere yaralanmadı. Yüz binlerce insan boş yere gazlanmadı. **Taksim tahriri planı çöpe atılmalıdır! Hükümet şimdiden "Taksimi yayalaştırma" projesinden vazgeçtiğini açıklamalıdır!**

İstanbul'un, Ankara'nın, İzmir'in, Adana'nın, Antalya'nın, Hatay'ın, bütün ülkenin kahraman halkı! Çok bedel ödedik. Zaferimizi dağıtmalarına izin vermeyelim! **Sendikalar göreve, genel greve!**

Gül-Arınc ikilisinin kitle hareketini yumuşatarak hareketi sonlandırmayı amaçlaması karşısında DİP 5 Haziran gecesi de Gezi Parkı'nda yeni bir öneri geliştirdi.

Bizi temsil hakkını başkalarına bırakmayalım! Taksim direniş için temsilciler meclisi!

Hükümet bizi bölmeye çalışıyor. Yüz binlerce insanın mücadelesiyle kazanılan Taksim'i geri almak için bir avuç insanla görüşmeyi yeterli sayıyor. Oysa bu meydanın sahibi bizleriz, hepimiz. Bizimle müzakere etmek istiyorlarsa, hepimizin temsilcileriyle görüşmeliler.

Öyleyse her birimiz güvendiğimiz insanları seçip Gezi Parkı Temsilciler Meclisi oluşturalım. Hükümetin hangi önerilerinin anlamlı olduğuna, hangilerinin göz boyama olduğuna güvendiğimiz temsilcilerimiz karar versin. Bunlar görüşmeden sonra bize gelsinler, önerileri anlatsınlar. Kendi genel kurullarımızda bu önerileri kabul edip etmeyeceğimizi hep birlikte tartışalım. Bizlerden hiçbir şey saklanmasın.

Haydi Gezi Parkı Temsilciler Meclisi için ileri!

